

DE STER

88STE JAARGANG NUMMER 9 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN SEPTEMBER 1988

Eerste Presidium:

Esra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharrl Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-4026

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568,
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 72/71 0334

© 1988 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans, Smeets, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year. \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 28,00

België: Bfr. 485,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 31,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

PB MA 8809 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM:**
Zoek het gezelschap van de Geest des Heren, *President Esra Taft Benson*
- 7 **ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:**
Liefde koestert geen kwade overleggingen
- 8 **Draag uw kruis, Ouderling Marvin J. Ashton**
- 10 **Tornado! Eileen F. M. Bell**
- 13 **Op weg naar een wonder, Mary Ellen Edmunds**
- 17 **Ouderling Charles Didier, Edwin O. Haroldsen**
- 23 **WAT HET BOEK VAN MORMON VOOR MIJ BETEKENT:**
Het was dezelfde auteur, *Roberto Manes*
- 25 **Zwitserse ‚Samaritanen’, Karen L. Brown**
- 26 **Sereen geloof, Ouderling James E. Faust**
- 32 **DE MORMOONSE BELEVING:**
Een ‚marathon’ in Mexico, *Brigida A. de Perez;*
Het ware licht, *Martina Schübel;*
Zijn woorden vervuld, *Erika Heymann;*
Ze verwachtten de laatste sacramenten, *Richard L. Emery*
- 37 **VRAAG EN ANTWOORD:**
Beschermgengelen, *Larry E. Dahl;*
Avondmaalsgebeden, *Doreen Woolley*
- 48 **Mijn vader en blinde John, Dennis K. Allen**

VOOR TIENERS EN TWENS

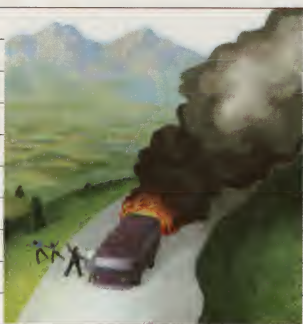
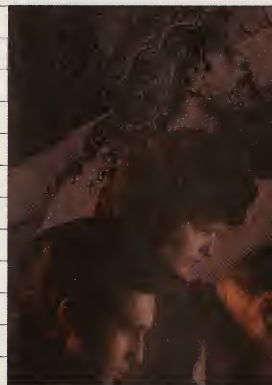
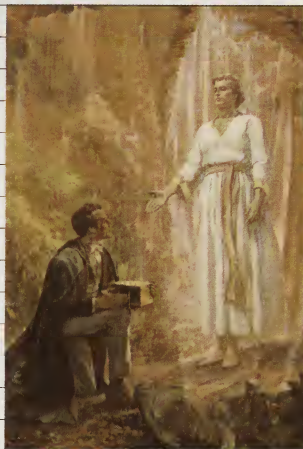
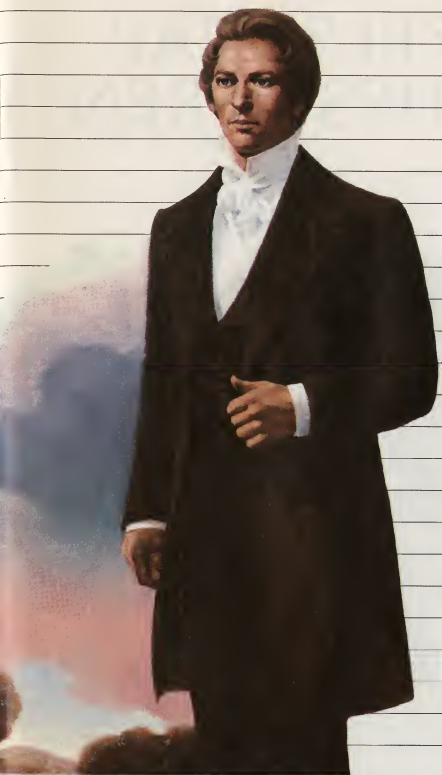
- 41 **MORMOONSE BOODSCHAP:**
Er is een Uitweg
- 42 **Een voorbeeld, een getuigenis, Joseph Milner**
- 44 **Een les in de kou, Gregory Glenn**
- 47 **Ik herinner me de woorden, Trista Crossley**

Kinderster

- 2 **PARTICIPATIEPERIODE:**
Mormon, een moedige profeet, *Pat Graham*
- 4 **Vrienden in het nieuws**
- 5 **Onze creatieve vrienden**
- 6 **Koeien en een hooivork, Leroy Barney**
- 8 **Voor de grap: Bosdieren**

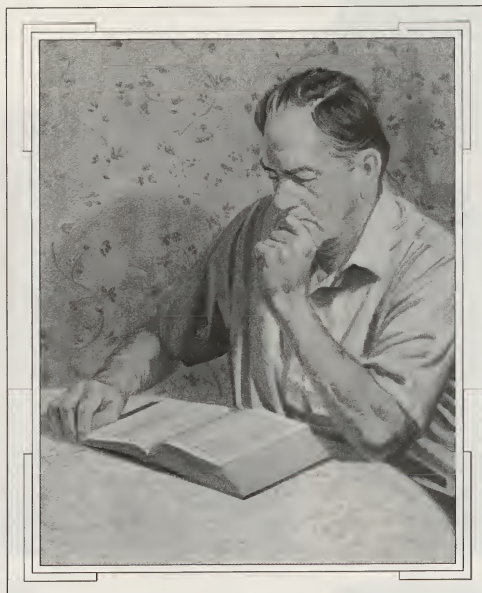

Op de omslag:
„Nepht's mission,”
van Clark Kelly Price, 1980.
Met dank aan Carl Spoelr.

ZOEK HET GEZELSCAP VAN DE GEEST DES HEREN

President Ezra Taft Benson

Als we de Geest van de Heer in ons leven ervaren kunnen wij er zeker van zijn dat we ons op het enge en smalle pad bevinden. Het gezelschap van de Geest brengt bepaalde vruchten met zich mee.

De apostel Paulus heeft gezegd: „de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, [en] zelfbeheersing“ (Gal. 5:22–23).

Het is van het grootste belang dat we de Geest bij

ons hebben. Daar ben ik altijd van doordrongen geweest. We moeten ons altijd openstellen en onvanke-lijk blijven voor de influistering van de Heilige Geest.

President David O. McKay en president Harold B. Lee haalden weleens een voorval aan uit het leven van bisschop John Wells waaruit wij allen iets kunnen leren. Bisschop Wells was verantwoordelijk voor veel kerkverslagen en wijdde zodoende een groot deel van zijn tijd aan details en statistieken.

„Moeder, treur niet”

De zoon van bisschop en zuster Wells overleed tengevolge van een treinongeluk in de Salt Lake Canyon. Zuster Wells was ontroostbaar. Ze vond geen rust tijdens de begrafenis en ook daarna bleef ze treuren. Bisschop Wells was bezorgd over haar gezondheid, omdat zij er danig onder leed.

Op zekere dag, kort na de begrafenis, lag zuster Wells treurend op haar bed. Haar zoon verscheen aan haar en zei: „Moeder, treur niet, huil niet, het is goed met mij.”

Hij vertelde haar vervolgens hoe het ongeluk gebeurde was. Blijkbaar bestond er enige onduidelijkheid over de toedracht van het ongeluk, omdat de jongeman een ervaren spoorwegman was. Maar hij vertelde zijn moeder dat het echt een ongeluk was geweest.

Let nu eens op het volgende. Hij vertelde haar ook dat hij, zodra hij beseftte dat hij dit leven had verlaten, had geprobeerd zijn vader te bereiken maar dat hij daarin niet was geslaagd.

Zijn vader was zo door zijn werk in beslag genomen dat hij niet reageerde op de influisteringen van de Geest. Daarom was hun zoon naar zijn moeder gekomen.

Hij zei toen: „Vertel vader dat alles goed is met mij en treur niet meer om mij.” (Zie David O. McKay, *Gospel Ideals*, Salt Lake City, Improvement Era, blz. 525–526.)

President McKay en president Lee gebruikten deze ervaring om te onderwijzen dat we altijd ontvankelijk moeten zijn voor de influisteringen van de Geest. Deze influisteringen komen meestal tot ons wanneer we niet onder druk staan van verplichtingen en wanneer we niet in beslag worden genomen door de zorgen van het dagelijks leven.

Neem de tijd om te overdenken. Overdenking van een schriftplaats, Jakobus 1:5, leidde een jongen naar een bos om met zijn Hemelse Vader te spreken. Dat opende in deze bedeling de hemelen.

Overdenking van een schriftplaats uit het evangelie van Johannes bracht de grote openbaring over de drie graden van heerlijkheid voort.

Door overdenking van een andere schriftplaats, uit de eerste brief van Petrus, zag president Joseph F. Smith de hemelen geopend die daardoor de geestenwereld zag. Deze openbaring, bekend als het visioen

van de verlossing der doden, staat nu in de Leer en Verbonden.

Overdenk de verantwoordelijkheid die de Heer heeft gegeven aan u, ouders en grootouders: „laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn” (LV 43:34). U kunt dat niet wanneer uw geest geheel in beslag wordt genomen door de zorgen van de wereld.

„Gij moogt de verborgenheden weten”

Lees en bestudeer de Schriften. De Schriften behoren thuis te worden bestudeerd, onder leiding van de ouders die het voorbeeld geven. De Schriften worden begrepen door de macht van de Heilige Geest, want de Heer heeft deze belofte gegeven aan de getrouwe en gehoorzame volgelingen: „gij [moogt] de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwig leven brengen [. . .] weten” (LV 42:61).

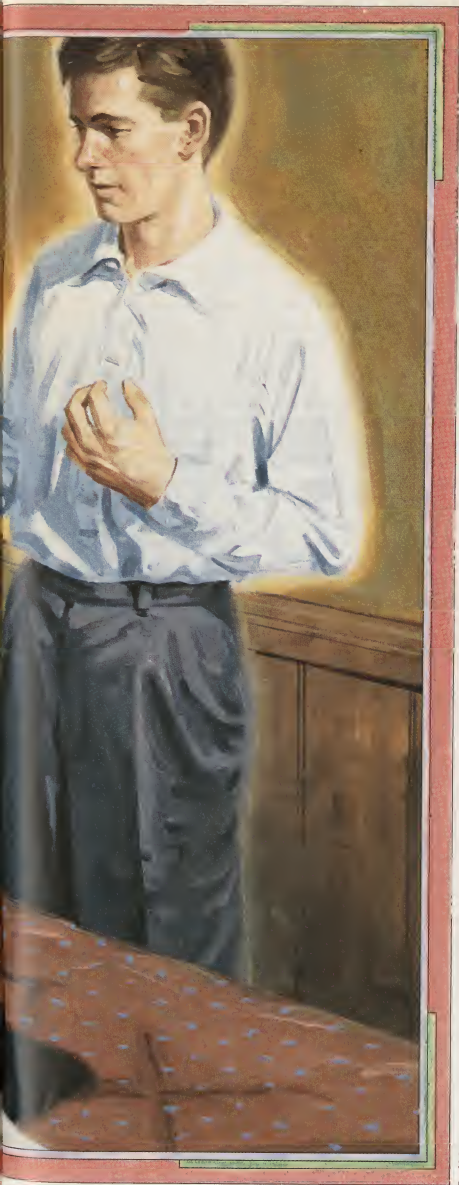
De volgende uitspraak van president Kimball illustreert hoe we meer geestelijkheid in ons leven kunnen brengen:

„Wanneer ik nonchalant word in mijn relatie tot de Godheid en als het lijkt alsof er geen goddelijk oor luistert en er geen goddelijke stem spreekt, dan weet ik dat ik ver, heel ver weg ben. Als ik mezelf als het ware onderdompel in de Schriften wordt de afstand minder en keert de geestelijkheid terug. Ik ervaar dat ik hen die ik liefheb, intenser lief kan hebben met geheel mijn hart, verstand en sterkte, en omdat ik hen meer liefheb ben ik ook beter in staat hen advies te geven.” („What I Hope You Will Teach My Grandchildren and All Others of the Youth of Zion”, toespraak aan seminarie- en instituutsleraar, Brigham Young University, 11 juli 1966.)
Dat is een geweldig advies; ik weet uit ervaring dat het waar is.

Hoe vertrouwd u raakt met de Schriften, hoe vertrouwd u wordt met de zin en de wil van de Heer en des te hechter de band tussen man, vrouw en kinderen. U zult ervaren dat door het lezen van de Schriften de eeuwige waarheden u bij zullen blijven.

Denk na over zaken die u niet begrijpt. Zo gebood de Heer Oliver Cowdery: „Doch zie, ik zeg u, dat gij het moet uitvorsen in uw gedachten; dan (. . .) moet gij mij vragen of het juist is, en indien het juist is zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoe-

Paul Mann

ZIJN VADER WAS ZO DOOR ZIJN WERK IN BESLAG GENOMEN DAT HIJ NIET REAGEERDE OP DE INFLUISTERINGEN VAN DE GEEST. DAAROM WAS DE ZOON NAAR ZIJN MOEDER GEKOMEN.

len dat het juist is." (LV 9:8; cursivering toegevoegd.)
Let u eens op die laatste woorden: „zult gij gevoelen dat het juist is.”

Meestal verstaan we de woorden van de Heer door een gevoel. Als we nederig en ontvankelijk zijn, zal de Heer ons bereiken door onze gevoelens. Daarom leiden geestelijke influisteringen ons soms tot grote vreugde, soms tot tranen. Menigmaal heeft de Heilige Geest mijn gemoed verzacht en mij mild gestemd.

De invloed van de Geest uitstralen

De Heilige Geest stemt ons milder. We voelen meer naastenliefde en medeleven voor elkaar. We zijn rustiger in onze relaties. We hebben een groter vermogen om elkaar lief te hebben. Mensen willen in onze nabijheid zijn omdat ons gelaat de invloed van de Geest uitstraalt. Ons karakter is goddelijker. Het resultaat is dat we ontvankelijker zijn voor de influisteringen van de Heilige Geest en zodoende beter in staat geestelijke zaken te begrijpen.

Sluit de volgende woorden van de Heer in uw hart: „... maar verzamelt steeds als schatten de woorden des levens in uw gedachten...” (LV 84:85; cursivering toegevoegd.)

De moeder van mijn vrouw, Barbara Smith Amussen, was twintig jaar tempelwerkster in de Logan-tempel en 40 jaar weduwe. Ze was een vrouw in wie geen bedrog was. Ik hield zoveel van haar dat ik veel tijd met haar doorbracht, omdat ze weduwe was en er geen priesterschapsdrager in huis was.

Deze uitverkoren vrouw was precies op de hoogte van het moment waarop ze zou sterven. Haar man, de Deense bekeerling en Utah's eerste juwelier en horlogemaker, Carl Christian Amussen, verscheen aan haar, hetzij in een droom of in een visioen. Ze gaf toe: „Ik ben er niet zeker van wat het was, maar het was zo werkelijk, dat het leek alsof hij in de kamer was. Hij zei dat hij was gekomen om me te vertellen dat mijn leven ten einde liep en dat ik geacht werd dit op de komende donderdag te verlaten. (Het was toen vrijdag.)

Haar oudste dochter, Mabel, zei: „O moeder, u heeft zich er veel te veel mee bezig gehouden, u voelt u niet lekker.”

Haar moeder antwoordde: „Alles is prima. Ik voel

me heel goed. Er is niets om bezorgd over te zijn. Ik weet alleen dat ik volgende week donderdag zal sterven."

Toen zei ze: „Mabel, als het zover is, wil ik graag in jouw huis sterven, in de bovenkamer waar ik vaak zat om de jongens verhalen uit het Boek van Mormon en de geschiedenis van de kerk te vertellen toen ze klein waren."

De daaropvolgende zondag woonde ze de vasten- en getuigenisvergadering in haar wijk bij. Ze gaf haar getuigenis en de bisschop zei dat ze sprak alsof ze een lange reis ging maken.

„Ze wenste ons allen vaarwel," zei de bisschop, „en uitte haar liefde voor ons en de vreugde die ze had ervaren door haar werk in de tempel (die op korte afstand van het kerkgebouw lag). En toen gaf ze een gloedvol getuigenis."

In de dagen die volgden, ging ze naar de bank, nam haar beetje spaargeld op, betaalde al haar rekeningen, ging vervolgens naar de begrafenisondernemer en zocht haar kist uit. Toen liet ze het water en de elektriciteit in haar huis afsluiten en ging naar het huis van Mabel. De dag voordat ze overleed kwam haar zoon haar bezoeken. Ze zaten bij het bed en hielden elkaars handen vast terwijl ze praatten.

Op de dag van het overlijden van mijn schoonmoeder kwam Mabel de kamer binnen waar haar moeder lag te rusten. Haar moeder zei: „Mabel, ik voel me een beetje slaperig. Maak me maar niet wakker als ik tot vanavond doorslaap."

Dat waren haar laatste woorden en vredig verwisselde ze dit leven met het volgende.

Geestelijkheid – in harmonie zijn met de Geest van de Heer – is voor ons allen de grootste behoefte. We moeten elke dag van ons leven het constante gezelschap van de Heilige Geest zoeken. Als we de Geest tot gezelschap hebben zullen we het heerlijk vinden om te dienen, we zullen de Heer liefhebben en we zullen houden van hen waarmee we dienen en hen die we dienen.

Verscheidene jaren nadat Joseph Smith de marteldood was gestorven verscheen hij aan president Brigham Young. Luister naar zijn boodschap:

„Vertel de mensen dat ze nederig en vol geloof moeten zijn, en er op moeten letten dat ze de Geest van de Heer behouden en Hij zal hen ten goede leiden. Wees voorzichtig en wend u niet af van de stille, zachte

stem; Hij zal u leren wat u moet doen en waar u moet gaan, het zal de vruchten van het koninkrijk voortbrengen. Vertel de broeders hun hart te openen voor overtuiging, zodat wanneer de Heilige Geest tot hen komt, hun hart klaar zal zijn om Hem te ontvangen." (*Manuscript History of Brigham Young*, 23 februari 1827, 2 delen, uitgegeven door Elden Jay Watson, Salt Lake City: Elden J. Watson, 1968, 1971, deel 2, blz. 529)

De Heer heeft dit werk voorspoedig gemaakt en zal dat blijven doen. Hij is zijn dienstknechten en dienstmaagden nabij, ja, zelfs op fluisterafstand.

Dit werk van de laatste dagen is geestelijk. Er is geestelijkheid voor nodig om het te kunnen begrijpen, om ervan te houden en het te kunnen onderscheiden. Zoek daarom het gezelschap van de Geest in alles wat u doet. Houd die voortdurend bij u. Dat is onze uitdaging.

Ik bid voor u dat de Geest des Heren met ieder van u zal zijn in uw gezin. □

IDEEN VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. Het is van het grootste belang de Geest des Heren tot gezelschap te hebben.
2. Het lezen en bestuderen van de Schriften brengt de Geest in ons leven.
3. De tijd nemen om te mediteren helpt ons om gehoor te geven aan de influisteringen van de Geest.
4. We „horen" woorden van de Geest meestal als een gevoel.
5. Dit werk van de laatste dagen is geestelijk. Er is geestelijkheid voor nodig om het te begrijpen, het lief te hebben en het te kunnen onderscheiden.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw gevoelens aangaande de Geest in uw leven hebben.
2. Zijn er teksten of citaten in dit artikel die de familie voor zou kunnen lezen en zou kunnen bespreken?
3. Zal deze bespreking mogelijk beter verlopen na een gesprek met het hoofd van het gezin alvorens hen allen te bezoeken? Is er een boodschap van de quorumleider of de bisschop?

LIEFDE

KOESTERT GEEN KWADE OVERLEGGINGEN

Doel: Voortdurend onze gedachten met deugd versieren

De Schriften leren ons: „Zoals hij bedacht heeft in zijn ziel, zo is hij” (Spr. 23:7) en „laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden” (LV 121:45). Zowel de apostel Paulus als de profeet Mormon onderwees dat naastenliefde, de reine liefde van Christus „geen kwade overleggingen in het hart koestert”! (Zie 1 Kor. 13:4–5; Moro. 7:45.) Het is heel duidelijk dat we *zijn* wat we denken. En als we rechtvaardige gedachten koesteren, zullen we hoogst waarschijnlijk rechtvaardig leven.

Hoe kunnen we goede van kwade gedachten onderscheiden? De Schriften bieden ons een leidraad: „Doch zie, wat van God is, nodigd steeds uit en spoor voortdurend aan om het goede te doen: daarom is alles, wat uitnodigt en aanspoort om het goede te doen, en om God lief te hebben, en Hem te dienen, door God ingegeven” (Moro. 7:13).

Wij zijn de meesters van onze gedachten. Net zoals we een tuin verzorgen en verfraaien, moeten we onze onzuivere, negatieve of zondige gedachten ontginnen en rechtvaardige gedachten aankweken.

Een manier waarop wij dat kunnen doen is voortdurend het doel van ons leven in gedachten te houden. Zo was er een vrouw die zich altijd ontmoedigd voelde als zij haar leven vergeleek met dat van anderen die rijken waren dan zij. Ze besloot evenwel haar gedachten te beheersen en zich te richten op wat zij wilde worden, niet op datgene wat zij niet had. Zij bestudeerde de Schriften onder gebed, concentreerde zich op het leven van de Heiland en op het navolgen van Hem.

Naarmate zij dit deed, werd zij zich meer bewust van de behoeften in haar omgeving. Haar getuigenis en haar gezin gingen meer voor haar betekenen. Zij begon de christelijke karaktereigenschappen in anderen meer te bewonderen dan de wereldlijke rijk-

dommen. Door haar nieuwe kijk op het leven voelde zij zich veel gelukkiger.

Om een reine geest te ontwikkelen, moeten we meer doen dan het vermijden of verwerpen van slechte, negatieve of onreine gedachten. Wij moeten ook leren deugdzame gedachten te hebben. De Schriften onderwijzen ons in het kiezen van onze gedachten:

„Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk is, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat” (Fil. 4:8).

We kunnen leren dit alles te „bedenken” als we de juiste omgeving zoeken, de Schriften en andere goede boeken lezen, bidden, lofzangen zingen, vasten, de sabbat heiligen, verheffend amusement uitkiezen, ingetogen kleding dragen, onze talenten ontwikkelen, deelnemen aan dienstverlening binnen en buiten de kerk en ernaar streven de geboden te onderhouden.

Als we deugdzaam gedachten cultiveren wordt ons leven deugdzaam. We zullen rechtvaardig *wil-*len leven, in gedachten en in daad. We zullen meer zijn zoals Christus is. □

WENKEN VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Lees Matteüs 6:19–21 en bespreek hemelse „schatten” waar we ons hart op kunnen zetten.
2. Lees LV 121:45–46 en bespreek de zegeningen die volgen op reine gedachten. Hoe kunnen rechtvaardige gedachten en verlangens de geestelijke sfeer thuis bevorderen?

Zie het Hulpboek voor de gezinsavond, blz. 17, 287–290, voor aanverwante stof.

DRAAG UW KRUIS

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf

Jezus zei: „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.

„Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij nentwil, die zal het vinden” (Matt. 16:25).

Maar wat voor kruis dragen u en ik? Wat is de vorm ervan, het gewicht, de grootte of de omvang? De kruisen zijn talrijk: het kruis van eenzaamheid, het kruis van lichamelijke beperkingen – verlies van een been, een arm, gehoor, gezichtsvermogen, of beweeglijkheid. Dit zijn zonder twijfel kruisen. We zien mensen met deze kruisen en we bewonderen de waardigheid waarmee ze deze dragen. Een slechte gezondheid kan een kruis zijn, zo ook overtreding, aanzien, verleiding, schoonheid, roem of weelde. Financiële lasten kunnen een kruis zijn. Zo ook kritiek van of afwijzing door onze medewerkers.

Tevens zijn er veel kruisen die, hoewel ze echt zijn, niet makkelijk te zien of te herkennen zijn. Eén soort kruis is die van vrouwen dat geschonden is door een ouder, familielid, leerkracht, bisschop, lid van het ringpresidium, vriend, vriendin, collega of klasgenoot.

Een ander kruis dat niet altijd zichtbaar is, maar soms erg zwaar kan zijn en zorgen kan baren, is gebrek aan zelfvertrouwen – de onwil om zichzelf te accepteren. Kunt u het over uw hart verkrijgen uzelf af en toe te complimenteren met uw gedrag? Of hebt u een lage dunk van uzelf, ongeacht wat u doet? Zulke gevoelens kunnen een zwaar kruis zijn. Zo’n kruis kan uw eeuwige vooruitgang vertragen.

Het kan een belemmering vormen als we iemand anders met grotere talenten en grotere kracht willen zijn. Ons niet realiseren dat we met Gods hulp veel kunnen

bereiken, is ook een kruis. We kunnen leren zoals Ammon te zijn, die in één van mijn lievelingsteksten in het Boek van Mormon zegt:

„Ik roem niet in mijn eigen kracht, noch in mijn eigen wijsheid; maar zie, ik ben vervuld van vreugde, ja, mijn hart is overvol van blijdschap, en ik wil mij in mijn God verheugen.

„Ja, ik weet, dat ik niets ben; wat mijn kracht aangaat ben ik zwak; daarom wil ik niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen” (Alma 26:11–12).

Ik zou willen dat wij geloofden en deden wat Ammon zegt. Velen die tot verantwoordelijke functies zijn geroepen zeggen nederig: „Hemelse Vader, ik ben zwak, maar met Uw hulp kan ik het.” God kan het dragen van onze kruisen verlichten als we bereid zijn om hem om hulp te vragen. In Leer en Verbonden 56:2 lezen we de volgende woorden van de Heer: „En hij, die zijn kruis niet wil opnemen en Mij volgen noch Mij geboden onderhouden, zal niet zalig worden.”

In de Schriften staat: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer” (LV 58:42). Dit is waar. We kunnen leren ons te bekeren en onszelf te vergeven. Helaas dragen sommigen onder ons hun kruis verder dan nodig is, liever dan te belijden en opnieuw te beginnen.

Verzet tegen raad is nog zo’n kruis. Sommigen onder ons hebben de neiging leiding, toezicht of overleg te weerstaan, zich eraan te storen, zich er tegen te verzetten of het ter discussie te stellen. We denken wellicht: „Wie denkt u dat u bent dat u dat tegen mij kunt zeggen?” „Waarom al deze beperkingen?” „Waar blijft mijn keuzevrijheid?” of „Waarom laat u me niet gewoon met rust?”

T O R

We kunnen soms raad in de wind slaan omdat het ons ongemak bezorgt of omdat we het nut er niet van inzien. Ik smeeek u de raad die u gegeven wordt onder gebed op te volgen.

Soms krijgen we kruisen om te leren bidden. Kruisen worden beter hanteerbaar als we leren bidden en op antwoord wachten. Niet willen luisteren en leren kan een stil kruis van aanzienlijk gewicht zijn. Bid voortdurend – zelfs wanneer de antwoorden lang op zich laten wachten of moeilijk te aanvaarden zijn.

Lof van de wereld kan een zwaar kruis zijn. Ik heb het niet over geld of een positie, ik bedoel aanzien. Natuurlijk moeten we roepingen en taken respecteren. Maar hoe groot in de ogen van de Heer zijn de mensen, hoewel geëerd, erkend en gerespecteerd, die zich in hun hart realiseren dat ware grootheid voortspruit uit het navolgen van de Heiland en het helpen van de zieken, bedroefden, daklozen en kruisdragers.

Het is ons recht en onze verantwoordelijkheid onze kruisen te dragen en daarbij zo verstandig te zijn onze zegeningen te tellen, zoals ook in de lofzang staat:

*„Drukken 's levens zorgen u soms droef terner,
Schijnt het kruis te zwaar u, zeg het aan de Heer!
Gij zijt toch gezegend, wil op Christus zien,
dan zal 't harte zingen en de zorgen vliën.”*
(HL 21)

Ik getuig tot u dat, hoewel kruisen soms onredelijk en oneerlijk lijken, ze toch voor onze bestwil zijn. Kruisen te dragen en de Heiland te volgen zal ons leven kracht, vrede en een doel geven. □

Naar een toespraak, gehouden aan de Brigham Young University in Provo, Utah.

Eileen F. M. Bell

Het werk was voor die dag bijna klaar bij de firma Laidlaw Waste Management Systems in Edmonton (Canada) en Don Hughes, hogeraadslid in de Ring Edmonton Alberta Millwoods zat zich achter zijn bureau af te vragen of hij vandaag iets eerder naar huis zou gaan.

Het was 31 juli 1987, rond half vier 's middags, volgens veel inwoners van Edmonton de warmste week in jaren. Het was ongewoon vochtig. De avond daarvoor was er een vreemd uitzieende wolkenmassa over de stad getrokken die men wel ziet in films waarin met speciale effecten wordt gewerkt.

Broeder Hughes' vrouw was eerder die dag even langgekomen en had geopperd dat hij dan al naar huis kwam.

„Ik wilde wel naar huis, maar een sterker gevoel zei me: „Blijf. Je moet hier nog wat doen,” zei hij. „Ik wist niet wat ik nog moest afmaken, maar ik gaf gehoor aan de ingeving en bleef. Ik zei tegen mijn vrouw dat ik gauw naar huis zou komen.”

Kort daarop viel de stroom uit in dat stads-deel. Een van de zeven mensen op kantoor keek uit het raam en wees naar de slurf van een tornado die vanuit het zuiden naderde. „Toen ik dat zag,” zei broeder Hughes, „was het alsof de Geest tot me zei: „Die komt straks bovenop dit gebouw terecht. Je moet de mensen erop voorbereiden.”

Broeder Hughes zei zijn medewerkers om de naderende storm in de gaten te houden en ging naar de werkplaats achterin het gebouw. De medewerkers daar keken ook hoe de storm zich

RNADO!

ontwikkelde. Elke seconde werd hij groter. De tornado kwam duidelijk op hen af.

Broeder Hughes herinnerde zich dat een vriend, die vroeger in de Verenigde Staten had gewoond, hem had verteld dat als er ooit een tornado over hem heenkwam, hij naar een solide, beschutte plek moest. „Ik zei de mannen om naar het magazijn te gaan. Daar stonden betonnen muren en het was middenin het gebouw. Maar ik kon zien dat niemand veel aandacht aan mij besteedde, al hun aandacht was op de naderende tornado gericht.”

Hij rende naar het kantoor en zag dat de tornado bijna de grond raakte. Hij streek neer op een nabijgelegen houthandel, die snel de wolk werd ingezogen. Intussen had de tornado de hele lucht gevuld. Zij klonk als een enorme goeentrein, zoog stapels hout in zijn zwarte massa op en nam wagens, schuren en machines mee.

„Ik zei alle medewerkers om meteen naar de kantine te gaan en daar te blijven tot de storm voorbij was. Ik wachtte tot ze mijn advies hadden opgevolgd en ging toen kijken bij de twaalf of meer medewerkers in de werkplaats. Een van hen nam een foto, maar de overigen leken zenuwachtig. Ze vroegen zich af waar ze zich in veiligheid konden brengen.”

Weer dirigeerde broeder Hughes hen naar het magazijn, maar ze aarzelden. „Toen schreeuwde ik hun luider en krachtiger toe dan ik normaal zou kunnen. Ik voelde dat het Geest was die in mij werkte en me zei: „Lopen, nu!” Ze leken erdoor wakkergeschud.” Snel gingen ze naar het magazijn.

Toen hij zich ervan had overtuigd dat zijn me-

dewerkers veilig waren, rende broeder Hughes naar de voorkant van het gebouw. De tornado had het verwoestbedrijf aan de overkant van de straat al verwoest en kwam razendsnel op broeder Hughes af.

In het gebouw begonnen de ramen uit hun voegen te barsten. „Het klonk alsof er geschoten werd toen de ramen in diggelen gingen – PANG, PANG, PANG, PANG.”

Hij rende naar een kleine bergruimte om beschutting te vinden, trok de deur dicht en ging stijf tegen de muur staan, in de hoop dat alle anderen in het gebouw veilig waren.

„Ik hoorde, nee, voelde, hoe de storm buiten in kracht toenam. Hij gierde als een trein of straalvliegtuig, een bonkend geluid met daarbovenuit een hoge huilttoon.

„Ik bad snel en veel. Ik bad voor de mensen die bij mij waren. Ik bad voor mijn gezin en de gezinnen van hen die in het gebouw waren, dat zij veilig en beschermd zouden blijven. Ik bad en hoopte dat het de wil van de Heer was dat ik in leven zou blijven, maar ik zei dat ik klaar was om Hem te ontmoeten als dat zijn wil zou zijn.”

Terwijl broeder Hughes bad werd het gebouw – plaatstaal op een stalen geraamte – aan flarden getrokken. Buiten werden opleggers, stalen opslagtanks, loodzware luchtcompressoren en containers met industrieel afval als speelgoed door de lucht gezwiept. Een muur van de bergruimte stortte in en drukte broeder Hughes tegen de grond, maar beschermde hem tegen ander vallend puin.

Toen hij zijn ogen opendeed en keek naar waar het plafond had gezeten, zag hij de razende zwarte wolk recht boven zijn hoofd. Hij was doodsbang dat deze weer de grond zou raken, maar de tornado draaide weg van het gebouw.

Broeder Hughes kroop uit zijn schuilplaats en forceerde de kapotte deur om uit de bergruimte te komen.

„Ik had verwacht dat een *deel* van het gebouw beschadigd zou zijn, maar er stond *niets* meer. Het was net alsof iemand het met een gigantische hamer met de grond gelijk had gemaakt.”

De echtgenoot van een van de medewerksters was juist toen de tornado toesloeg gearriveerd en had vlak in de buurt beschutting gevonden. Hij en broeder Hughes holden naar waar de muren van de kantine in elkaar waren gestort en een enorme puinhoop hadden gevormd. Toen ze de berg puin opklommen, zagen ze tot hun opluchting dat de medewerkers veilig bij elkaar zaten in een hoek waar twee muren voor beschutting hadden gezorgd.

Broeder Hughes en zijn metgezel renden toen naar waar het magazijn eens had gestaan. Vier of vijf mannen bleken al onder het puin vandaan gekropen te zijn. De groep probeerde met blote handen verwrongen staal en betonblokken weg te slepen die hun andere collega's hadden beschermd. Toen bevrijdden de mannen het kantoorpersoneel. Bij al deze verwoestingen had één persoon blijvend letsel aan zijn rug opgelopen.

Toen er een eerste hulp ploeg arriveerde, waren de medewerkers onder een grote container gekropen om te schuilen voor hagelstenen ter grootte van tennisballen die op de tornado volgden.

De tornado veroorzaakte meer verwoesting dan ooit eerder in Edmonton was gezien. Zij bracht voor meer dan een kwart miljard dollar schade aan. Er werden 27 mensen gedood.

Op een heuvel met uitzicht op de plek waar eens het gebouw van de firma Laidlaw stond, dacht Don Hughes na over wat er had kunnen gebeuren. „Het is een wonder dat geen van onze medewerkers is omgekomen. Achteraf gezien waren alleen de plaatsen waar we naartoe waren gevlucht stevig genoeg om enige beschutting te geven. Als ik die algehele verwoesting zo zie, dan is het net alsof de Heer zijn hand heeft uitgestrekt om ons een schuilplaats te geven.” □

Eileen F. M. Bell, nieuwslezeres, is voorzitter van het activiteitencomité van de Wijk Edmonton 9 in de Ring Edmonton Alberta Millwoods, Canada.

Op zekere dag, toen de Heiland op weg was om gehoor te geven aan een verzoek om hulp van een man, Jairus genaamd, wiens dochtertje op sterven lag, naderde Hem een zieke vrouw die de zoom van zijn mantel aanraakte. Hij bleef staan. Hij nam de tijd om met de vrouw te praten en haar te troosten. Zij was genezen. Toen Jezus verder liep op weg naar het huis van Jairus, liet iemand Hem weten dat het meisje reeds was overleden, maar Jezus ging toch naar het huis en bracht haar weer tot leven (zie Lucas 8:41-56).

Op weg naar iemand die hulp nodig had, bleef de Heiland staan om een ander aandacht en hulp te geven. Dat deed Hij vaak. In 3 Nephi 17 lezen we over het bezoek van Christus aan de Nephieten. Nadat Hij hun onderwezen had, zei Hij: „Maar nu ga Ik tot de Vader, en ook om Mijzelf aan de verloren stammen Israëls te tonen“ (vers 4). Toen aanschouwde Hij het

volk en zag dat zij in tranen waren, en „zo onafgebroken naar Hem keken, alsof zij Hem wilden vragen nog wat langer met hen te vertoeven“ (vers 5).

Er gebeurden wonderbaarlijke dingen

Jezus bleef. Hij liet de Nephieten hun zieken bij Hem brengen om ze te genezen. Hij bad op zo'n wonderbaarlijke wijze dat zijn woorden niet opgeschreven konden worden. Hij weende met hen. Hij zegende hun kleine kinderen één voor één en bad voor hen. Hij stelde onder hen het avondmaal in. Er gebeurden wonderbaarlijke dingen omdat de Heiland bij de mensen bleef. De Heer onderwees een gelijkenis over een barmhartige Samaritaan. De Samaritaan, die misschien wel op weg was naar een belangrijke vergadering of afspraak, onderbrak zijn reis toen hij iemand zag die zijn hulp nodig had (zie Luc. 10:30-37).

OP WEG NAAR EEN WONDER

Liefde geven en dienen
als Jezus

Mary Ellen Edmunds

De Heiland nam de tijd om kleine kinderen te zegenen, en wij kunnen dichterbij Hem komen door zijn voorbeeld te volgen en hetzelfde te doen.

Hoe vaak bent u blijven staan, op school of in de kerk, of op de markt, om te luisteren naar een vriend in nood, om een naaste buur te bezoeken, om te luisteren naar de ingeving van de Heilige Geest?

Als heiligen der laatste dagen en christenen moeten we eerder en vaker blijven staan en helpen. We hebben meer mensen nodig die de gelegenheid te baat nemen om goed te doen en rechtvaardig te zijn.

Mijn vriend en ik zagen op een dag een zeer ontmoedigde jonge moeder die bij haar wagen stond, waarvan de motor was afgeslagen.

Haar kinderen zaten in de wagen. We kregen de ingeving te stoppen en onze hulp aan te bieden. Ze

legde uit dat de wagen geen benzine meer had. Wij boden haar aan benzine te gaan halen, zodat zij bij de kinderen kon blijven. Ze leek

dankbaar voor de hulp, maar aarzelde om die te aanvaarden. Toen we met een jerrycan benzine terugkeerden, was de vrouw dankbaar, maar toch heel verlegen met onze hulp.

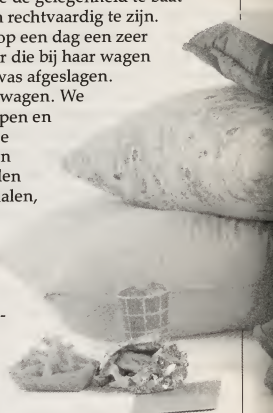
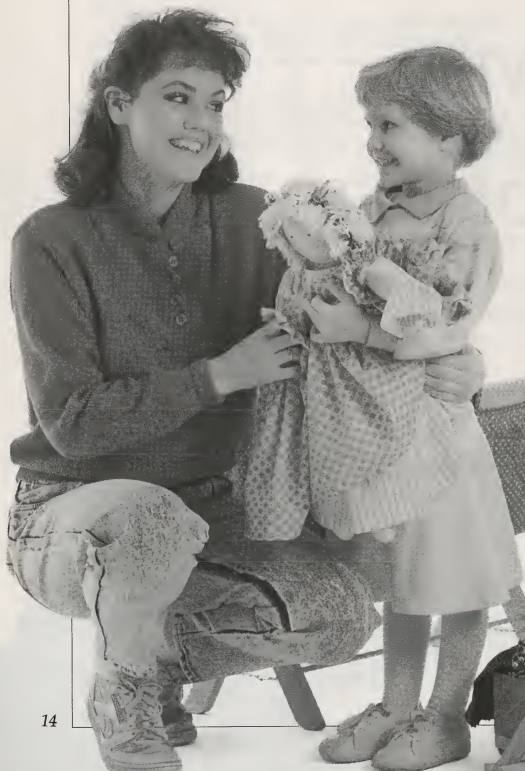
Toen kreeg ik een idee. Ik zei tegen haar:

„U zou ons dezelfde hulp bieden, als we die nodig hadden!” Daar dacht ze even over na en glimlachte toen. „U hebt gelijk,” zei ze, „dat zou ik inderdaad.”

Ik kan me niet meer herinneren waar mijn vriend en ik die dag heengingen, maar ik herinner me wel de fijne ervaring van het helpen. Ik ben ervan overtuigd dat de meesten onder ons graag blijven staan om te helpen, maar dat we niet weten wat we moeten doen, of dat we het druk hebben of dat we zelfs bang zijn. Vaak zijn we er ook niet goed op voorbereid. En er is nu eenmaal geen handboek dat we kunnen raadplegen op die beslissende momenten dat iemand je nodig heeft.

Maar je kunt geestelijk voorbereid zijn door datgene te bestuderen wat er in het

„handboek” van de Heer staat, en ontvankelijk te zijn voor de ingevingen van de Geest.

Er is nu eenmaal geen handboek dat we kunnen raadplegen op die beslissende momenten dat iemand je nodig heeft. Maar je kunt geestelijk voorbereid zijn door datgene te bestuderen wat er in het „handboek” van de Heer staat.

De Heer onderwees een gelijkenis over een barmhartige Samaritaan die zijn reis onderbrak om iemand te helpen. Hoe vaak heeft u de tijd genomen om iemand te helpen?

Er bestaan geen betere leermeesters dan de Schriften en de Geest om ons te leren op de behoefte van anderen te reageren zoals Christus dat deed.

Stappen tot mededogen

Er is veel dat we kunnen doen om onze liefde, ons mededogen, en onze ontvankelijkheid voor de Geest en anderen te vergroten. Onderstaande suggesties kunnen u misschien van pas komen:

– Bezoek iemand die niet naar u toe kan komen. De Heiland bezocht hen die hulp nodig hadden.

– Oefen uzelf in beter luisteren.

– Begeef u buiten uw gebruikelijke kring van vrienden en kennissen en praat iedere week één keer met iemand die u niet kent.

– Werk aan het ontwikkelen van een liefdevolle blik. Tracht anderen zo aan te kijken dat ze weten dat u ze liefhebt, ook al weten ze niet wie u bent.

– Verheug u in het succes en de prestaties van anderen.

– Reageer gewillig en blijmoedig op kansen om te dienen, zelfs als het ongelegen komt, zelfs als dit het brengen van offers zou vereisen.

– Is er iemand die er behoefte aan heeft te geven, en bedenken iets dat hij of zij voor u kan doen of u kan leren.

– Leer dankbaar te zijn.

– Is er iemand (wees specifiek) die u een briefje kunt schrijven of die u kunt bellen – en doe dat dan ook!

– Wees specifiek in uw gebeden: bid voor de personen die in uw gedachten en in uw hart komen bij het communiceren met uw Hemelse Vader. Vraag Hem of er iets is wat Hij wil dat u doet.

Een onvergetelijke ervaring

Ik heb twee maanden in Nigeria (West-Afrika) gewoond. In onze gemeente was een schattig kindje. Ze was zeven jaar en woog slechts 10,5 kilo. Vaak zag ik haar op de achterste rij zitten wanneer ik ons gehuurde kerkgebouw binnenkwam. Ik vond het heerlijk om haar op te pakken, mee naar voren te nemen, en haar vast te houden tijdens de vergaderingen. Het leek alsof ze alle liefde die ik in me had opzooeg – en nog meer.

Eens, met Kerstmis, hield ik mijn kleine vriendin vast, en er werd aangekondigd dat we „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft” (HL 10) gingen zingen. Ik kreeg de ingeving om het niet voor mijzelf te zingen, zoals de tekst aangeeft, maar voor het kleine meisje. Het was een machtige, aangename, onvergetelijke ervaring voor me, en, naar ik hoop, ook voor haar.

Terwijl ik mijn versie van de tekst – Hij leeft, van liefde straalt Zijn oog, Hij leeft en pleit voor *jou*

omhoog – zong, realiseerde ik me dat de geweldige zegeningen beschreven in deze lofzang door mij in het leven van dit kleine meisje en van anderen konden komen.

Als instrument in de handen van de Heer kon ik de zwakke kracht geven, hun bange klacht horen, hun droef gemoed troosten, en hen teer beminnen, precies zoals de lofzang aangeeft – dat de Heiland deze dingen voor ons doet. Maar ik moet wel een instrument in zijn handen willen zijn. Hij wil dat ik anderen help. Hij wil dat wij allen, die in nood verkeren, helpen en dat we een barmhartige Samaritaan zijn.

Wij hebben elkaar nodig

Ik ben me gaan realiseren dat vele van mijn eigen gebeden en smeekbeden beantwoord zijn door anderen. Wij hebben elkaar nodig. Zowel zij die geven als zij die ontvangen worden gezegend en komen dichterbij hun goddelijk potentieel. President Marion G. Romney zei hierover: „Er bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen degenen die wel hebben en degenen die niet hebben. Het proces van het geven voert tot de verhoging van de armen en de verootmoediging van de rijken, waardoor beiden geheiligd worden.” (*De Ster*, april 1983, blz. 191.)

In Afrika wordt een groet gebruikt die indruk op mij maakt. Iemand vraagt een ander: „Gaat het goed met u?” Het antwoord is: „Met mij gaat het goed als het met u goed gaat.” Die groet lijkt het begrip in zich te dragen van wat Paulus de apostel onderwees in 1 Korintiërs 12.

Hij zei dat wij samen met de andere leden één lichaam zijn, en dat we elkaar voortdurend hard nodig hebben – met al onze verscheidenheid, onze sterke kanten, onze behoeften, onze liefde, en onze ervaring. We hebben zelfs grote behoeften aan degenen welke „het zwakst schijnen” (vers 22).

„Als één lid lijdt, lijden alle leden mede, als één lid eer ontvangt, delen alle leden in de vreugde” (vers 26). De Heiland leerde ons anderen te achten als onszelf (zie LV 38:24–27), en anderen lief te hebben zoals Hij hen liefheeft.

Maar hoe beginnen we daarmee? Door gewillig te zijn. Gewillig om te blijven staan op weg naar een wonder, de bioscoop of een vergadering. Gewillig om elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn.

Gewillig om met de treurende te treuren en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben (zie Mos. 18:8–9). Gewillig om de naam van Christus op ons te nemen, opdat we bij zijn heilige naam bekend zullen zijn, en die ook waardig zullen zijn. En „Verheugt u in Christus’ woorden, want Christus’ woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen” (2 Ne. 32:3). □

OUDERLING CHARLES DIDIER

Opgewekt het goede doen

Edwin O. Haroldsen

Tijdens de lange en vermoeiende vlucht (die 13 uur duurt) in oktober 1983 van Miami (Florida) naar Buenos Aires (Argentinië) was er één reiziger die

bijna alle maaltijden aan zich liet voorbijaan. Hij wilde liever zijn geest voeden dan zijn lichaam en las *In Search of Excellence* [Streven naar uitmuntendheid], een boek dat zijn zoon hem op zijn verjaardag had gegeven.

Ouderling Charles Didier van het Eerste Quorum van het Zeventig vloog als uitvoerend bestuurder van de kerk voor Argentinië, Uruguay en Paraguay naar Zuid-Amerika. Voordat het vliegtuig in Buenos Aires landde, had hij het boek bijna

uit en ook wat tijd genomen om te rusten en na te denken over het werk dat op hem wachtte.

Dat is ouderling Didier ten voeten uit. In alles wat hij voor de kerk gedaan heeft sinds zijn doop op 22-jarige leeftijd in zijn geboorteland België, is hij volledig en enthousiast opgegaan; het is een man die alles opgewekt doet. Charles Didier werd op 5 oktober 1935 te Ixelles (België) geboren. Hij weet nog goed dat zijn vader André, die tijdens de Tweede Wereldoorlog officier in het Belgische leger was, door de Duitsers werd gevangengenomen. Na zijn ontsnapping dook hij onder en zag zijn gezin slechts af en toe bij onverwachte bezoeken. Ouderling Didier denkt terug aan de tijd na zijn negende verjaardag:

Ouderling Charles Didier, die net zo thuis is in Noord- en Zuid-Amerika als in Europa, waar hij vandaan komt, op een familiefoto met zijn vrouw Lucie. Links hun oudste zoon Patrick met zijn vrouw Karen en hun zoon Richard. Rechts Marc Didier en zijn vrouw Jodi.

„Omdat hij [zijn vader] door de Gestapo werd gezocht, werd er bij ons thuis huiszoeking gedaan en we ontsnapten ternauwernood. We trokken naar zijn onderduikadres in de provincie Antwerpen en vandaar uit gingen we bij mijn overgrootmoeder in Vlaanderen wonen.” Toen werd België bevrijd. „Ik herinner me levendig dat de Duitsers op de fiets vluchtten, dat de vliegtuigen kwamen, dat er hevig geschoten werd en dat de geallieerde troepen het dorp binnetrokken.”

Zoals heel zijn omgeving werd de jonge Charles grootgebracht in de katholieke leer. Als enige in het gezin woonde hij regelmatig de mis bij.

In 1950, toen het gezin Didier in Namen woonde en Charles zijn derde jaar middelbaar onderwijs afmaakte, klopten twee zendelingen van de kerk, afkomstig uit de Verenigde Staten, op hun voordeur. Moeder Gabrielle liet hen binnen en luisterde naar hen. Het

jaar daarop, in de paasvakantie, werd ze in een kleine doopvont in Brussel gedoopt, maar Charles was er niet bij. Hij was op reis naar Rome om de paus te bezoeken, een reis die door de katholieke kerk was georganiseerd.

Charles ging niet in op uitnodigingen om de plaatselijke gemeente te bezoeken, maar wel volgde hij een cursus Engels die door de zendelingen werd gegeven. Vóór de jeugdactiviteiten 's avonds begonnen ging hij weer weg, want hij „wilde niet in de val lopen”. Nadat hij gevraagd was om mee te doen aan een toneelstuk van de gemeente, kon zijn moeder hem overhalen 's zondags eens mee naar de kerk te gaan. Zijn zus Jacqueline werd spoedig daarna gedoopt. Charles ging het huis uit om te studeren aan de universiteit van Luik. Van die tijd zegt hij: „Af en toe ging ik naar de jeugdactiviteiten. Ik deed steeds wel iets, maar vol-

ledig aan het programma deelnemen wilde ik niet. Ik was heel verlegen. Ik wilde echt niet vooraan staan.”

Toen vroeg zending Dewitt Paul hem waarom hij niet gedoopt wilde worden, hoewel hij toch „alles deed wat leden doen”, herinnert ouderling Didier zich.

„Ik zei dat ik het niet nodig vond. Ik had een goed leven. Ik kon meedoen zonder verantwoordelijkheid te dragen. Hij zei: „Laat ons bidden over het Boek van Mormon en over Joseph Smith. Als je dan een getuigenis krijgt, zul je wel inzien dat het nodig is gedoopt te worden.”

„En dus baden we. Ik stond op met een getuigenis, een antwoord op mijn gebeden. Het was helemaal geen licht of een stem; alleen een geruststellende impressie: „Neem de stap en doe het. Dit is wijsheid. Dit is mijn gebod.” In november 1957 werd Charles in een Brussels zwembad door broeder Paul gedoopt.

Hij bleef op en neer reizen tussen Luik en Namen en maakte zijn studie aan de universiteit van Luik af, waar hij in 1959 met een graad in de economische wetenschappen afstudeerde. Daarna werd hij opgeleid tot reserve-officier bij de Belgische luchtmacht. Na die opleiding werd hij luitenant en radaropzichter.

Omdat zijn standplaats slechts een paar kilometer van Luik af lag, had hij kort daarna tijd om met een meisje met bruine ogen uit te gaan. Hij had haar – Lucie Lodomez – in de gemeente Luik ontmoet. Ze was met zijn zus Jacqueline op zending geweest in Frankrijk.

Na het beëindigen van zijn militaire dienst traden Lucie en Charles in het huwelijk (in 1962 werden ze in de Zwitserse tempel aan elkaar verzegeld) en betrokken een klein appartement in Luik. Charles maakte

promotie bij het bedrijf waarvoor hij werkte, dat hout-producten importeerde. Zowel hij als Lucie groeiden geestelijk door te dienen in de kerk. Hij kreeg steeds meer verantwoordelijkheid, ten slotte als president van de gemeente in Luik die honderd leden telde.

Na vijf jaar in Luik te hebben gewerkt, voelde Charles zich rusteloos. Hij begon de mogelijkheden in het onderwijs te onderzoeken en overwoog zijn studie voort te zetten. Er kwam „weer antwoord op gebed”. Hij werd gevraagd naar Frankfurt te verhuizen om assistent te worden van John E. Carr, hoofd materiële zaken van de kerk in Europa.

Het verblijf daar duurde maar negen maanden. Men verzocht hem naar Luik terug te keren en de leiding van het distributiecentrum van de kerk op zich te nemen. Hij werd bij terugkeer meteen weer geroepen als president van de gemeente Luik.

In maart 1970 kwam de verrassing van Charles Didiers leven door een telefoontje uit Salt Lake City.

„President N. Eldon Tanner was aan de lijn. „De Heer roept u als zedingspresident. Bent u in staat binnen drie maanden daar naar toe te gaan, waar de Heer u heen wilt sturen? Ik zei: „Ja.”

Zulke onverwachte telefoontjes bleven zijn verdere leven beïnvloeden. Drie jaar later, het was kort vóór hij als president van het Frans-Zwitserse Zedingsgebied ontheven werd, kwam er weer een telefoontje, deze keer van president Marion G. Romney.

Ouderling Didier werd geroepen als regionaal vertegenwoordiger en tegelijk benoemd tot gebiedsmanager vertalingen en distributie van kerkelijke materialen voor heel Europa.

Toen hij in 1975 de oktoberconferentie in Salt Lake City bijwoonde werd ouderling Didier gebeld met de mededeling dat president Spencer W. Kimball hem wilde spreken. Hij werd geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, dat op het punt stond georganiseerd te worden.

„Je maakt altijd plannen voor de toekomst – je houdt met bepaalde zaken rekening. Maar als de roeping tot algemene autoriteit komt, doe je de deur dicht en zeg je: „Nu ben ik voor 100% in handen van de Heer. Wat Hij van mij vraagt, doe ik.”

Ouderling Didier werd uitvoerend bestuurder voor Europa en zodoende presideerde hij vanuit Brussel veertien zedingsgebieden. Daarna werd hij bestuurder voor Canada en in 1981 werd hij belast met het toezicht op de zedingsgebieden en ringen in Argentinië, Paraguay en Uruguay. In 1984 werden er dertien nieuwe gebieds-presidiums geroepen en hij werd president van Zuid-Amerika-Noord, dat oorspronkelijk Brazilië omvatte maar nu bestaat uit Ecuador, Vene-

Momentopnamen uit het leven van een bekeerling tot de kerk die algemene autoriteit werd: De schooljongen op weg naar volwassenheid; in het uniform van de Belgische luchtmacht op de foto met zijn bruid.

zuela, Colombia, Peru en Bolivia, Suriname, Guyana en Frans Guyana. Ouderling Didier houdt kantoor in Quito, de hoofdstad van Ecuador.

Zijn taak als algemene autoriteit is veeleisend, maar toch beoefent hij diverse hobby's - zoals tuinieren, vissen, schilderen met waterverf, koken en lezen - want hij gelooft in een evenwichtig leven. Zijn belangstelling voor talen komt hem goed van pas, behalve zijn moedertaal Frans spreekt hij Engels, Duits, Nederlands en Spaans.

Ouderling Didier is slank en lenig en hij doet veel voor zijn gezondheid. Hij is van mening dat hij mede door de moeite die hij doet om fit te blijven opgewassen is tegen de ongemakken van het vele reizen dat een algemene autoriteit doet. Met ouderling Gene R. Cook van het Eerste Quorum der Zeventig speelt hij dikwijls squash. Ouderling Cook zegt daarover:

„Hij is echt een goede sportman. Hij zwemt veel, wel 30 tot 40 baantjes. Hij traint elke dag.”

Tot deze training rekent hij ook arbeid. Reed Heywood, de bisschop van de wijk waartoe de familie Didier behoort (Ensign 4, Ring Salt Lake Ensign), weet nog dat ouderling Didier en zijn zoons, toen zij hun huis aan het bouwen waren, rotsblokken aansleepten voor een steunmuur om zo een mooie tuin aan te leggen.

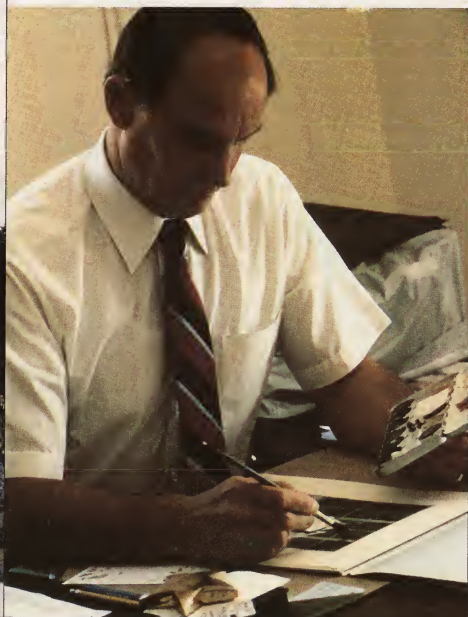
„Ik geloof in de waarde van arbeid. Ik heb het nodig,” zegt ouderling Didier. „Als ik in Salt Lake City of in Zuid-Amerika ben zit ik elke dag acht à negen uur op kantoor of in vergadering. Ik heb veel energie over, dus die wil ik graag kwijt met squash, zwemmen, schilderen of 's zomers tuinieren. Ik onderstreep president Kimballs raad om een groentetuin aan te leggen. We hebben 23 fruitbomen geplant.

In zijn functie als algemene autoriteit heeft ouderling Didier veel met zijn vrouw gereisd, onder andere naar Caïro, en de Areopagus in Athene, waar de apostel Paulus in de tijd van het Nieuwe Testament predikte.

Dit schilderij van een ramskop is een bewijs van ouderling Didiers artistieke kwaliteiten.

Ik vind het fijn om in de natuur te zijn en met mijn handen de grond te bewerken."

Hoe hij op forel vist maakt niet alleen zijn liefde voor de natuur duidelijk, maar ook de benadering van veel van wat hij doet. Hij gaat vissen met mensen die er verstand van hebben, zodat hij er iets van opsteekt. „Ik vind dat ik nog veel moet leren, dat ik van iedereen iets kan leren."

Iemand van wie hij veel leerde, was zijn moeder. Ze was een prima kokkin, herinnert hij zich. Zijn mousse (chocolade-dessert) is nu traditie in zijn gezin.

In november 1983 vloog hij naar Californië om de conferentie van de Ring Fair Oaks bij te wonen. Hij kwam vroeg bij de ringpresident aan, daardoor had hij nog wat tijd om de moestuin van het gezin te bekijken.

„Ik zag dat er prei in stond en dat is in België een veel gegeten groente. De president had nog nooit prei gekweekt. Daarom wist hij niet goed hoe hij die klaar moest maken. Ik zei: 'We maken er soep van.' Dus maakten we die zaterdagavond na de conferentiebijeenkomsten preisoep – ook de ringpresident stond in de keuken – waar de volgende dag 22 personen van aten: de hoge raad en andere ringleiders. Waarschijnlijk denken ze eerder aan me terug als soepmaker dan als algemene autoriteit!"

Ouderling Didier geeft ook met plezier van zichzelf in dienstbetoon aan anderen. Zijn zoon Patrick zegt: „Hij probeert iedereen die in de problemen zit, te helpen."

Daar voegt buurvrouw Venice Rogers aan toe: „Hij gaat heel lief om met kinderen."

Toen het gezin Rogers eens op vakantie was buiten de stad, hebben Charles en Lucie Didier de kamer van de tiener Elizabeth behangen – als verrassing. Elizabeth vond het prachtig.

Ouderling Didier speelt zijn eigen versie van „liftje" met de kinderen van andere burens. Als ze op de

bovenste knoop van zijn colbertje drukken, tilt hij ze op. Drukken ze op de onderste knoop, dan zet hij ze weer neer.

En van de manieren waarop ouderling Didier dienstbetoon verricht is ‚zendingswerk' te doen voor zijn voorouders. De afgelopen jaren heeft hij vele uren in de bibliotheek voor familiegeschiedenis doorgebracht om de stamboom van zijn ouders en die van zijn vrouw uit te zoeken, soms twee tot drie uur in de avonduren. „Ik werk er nog steeds aan en ik heb er echt succes mee. We hebben genoeg gegevens om ons viergeneratieproject af te maken. De volgende stap is de namen naar de tempel te sturen."

Ondanks alles wat ouderling Didier bereikt heeft, ontdekt hij nog veel waarin hij zich kan verbeteren.

Hij vindt dat algemene autoriteit-zijn een dagelijkse test is voor jezelf en voor de leden van je gezin.

„Je bent een officiële vertegenwoordiger van de kerk. De leden denken gewoonlijk dat je alles weet, wat niet het geval is. Je moet altijd proberen op het niveau van je heilige roeping te blijven en te voldoen aan wat de mensen van je verwachten, alsook aan wat de Heer van je verwacht, wat nog veel belangrijker is. Dat is een moeilijke taak."

Wat zijn, met dit alles in gedachten, zijn doelen? Ten eerste: „mijn gezin het beste van mijzelf geven."

Ten tweede: „de Heer vertegenwoordigen zoals Hij dat wil, om zijn koninkrijk te vestigen zoals Hij dat zelf zou doen." □

Ed Haroldsen was journalist voordat hij zich verbond aan de Faculteit Communicatie van de Brigham Young University. Hij is nu gepensioneerd maar doceert part-time aan de vakgroep journalistiek van de universiteit. Hij en zijn vrouw, Cleo, wonen in Provo, Utah.

die in me opgekomen waren toen ik de Bijbel bestudeerde, door het Boek van Mormon beantwoord werden. Mijn begrip groeide, doordat er meer licht op de Bijbel werd geworpen.

Het Boek van Mormon bevestigde datgene wat ik al geloofde, namelijk dat God nog steeds wonderen verricht.

Op een keer kreeg ik bezoek van enkele geestelijken. Ik legde hun uit dat God op wonderbaarlijke wijze, door tussenkomst van een engel, wederom Schriftuur aan de mens gegeven had. Een van hen zei dat het van de duivel was. Daar was ik het niet mee eens. Ik voelde dat alles wat ik gelezen had met elkaar over-

eenstemde. Ik wist toen nog niets van de profetie van Ezechiël. Ik had twee „stukken hout“ vastgepakt: dat van Juda (de Bijbel) en dat van Jozef (het Boek van Mormon) en hen in mijn handen en in mijn hart één gemaakt (zie Ez. 37:16).

Dit alles was gebeurd zonder dat ik wist welke kerk het Boek van Mormon gebruikte. Pas toen ik achttien was maakte ik kennis met zendingelingen die uit het Boek van Mormon onderwezen, toen ze een groep mensen in het centrum van Milaan toespraken.

Enkele maanden later werd ik gedoopt in de kerk van de Heer. De Schriften hadden me geleid en steun gegeven. □

KERK NIEUWS

No. 7 September 1988

Nieuwe zendingspresident voor Nederland en Vlaanderen

President en zuster Jacob J. van Rij

President Van Rij en echtgenote blij met roeping

"Mijn zending is nooit opgehouden"

Eind juni arriveerden zendingspresident Jacob J. van Rij en zijn echtgenote Cherie Weight in Nederland om de plaats in te nemen van Paul en Catharine Ward. Om hen bij de Nederlandse en Vlaamse leden te introduceren had Kerknieuwsredacteur Merryn Jongkees op 19 juli j.l. een gesprek met hen in het zendingshuis in Hilversum. Hieronder volgt een neerslag van dat gesprek.

Om te beginnen iets over uw gezin. In De Ster van juni konden we lezen dat u vijf kinderen heeft.

"Ja, vijf kinderen en drie schatten van kleinkinderen," zegt zuster Van Rij. "Net als voor elk zendingscehtpaar was het voor ons erg moeilijk om ze achter te laten, maar onze zoon van 24 is van plan ons volgende jaar op te zoeken."

van Nederlandse afkomst, echte Rotterdammers. Mijn moeder is in 1908 in Rotterdam-Noord geboren, mijn vader in 1909 in Rotterdam-Zuid, vlakbij de Bas Jungeriusstraat nog wel. Beiden werden met hun ouders lid en emigreerden naar Amerika, waar ze elkaar ontmoet hebben en getrouwd zijn. Het leuke hierbij is dat de neef van Cherie's vader, Royden Weight, heel nauw betrokken was bij de bekering van het gezin van mijn moeder.

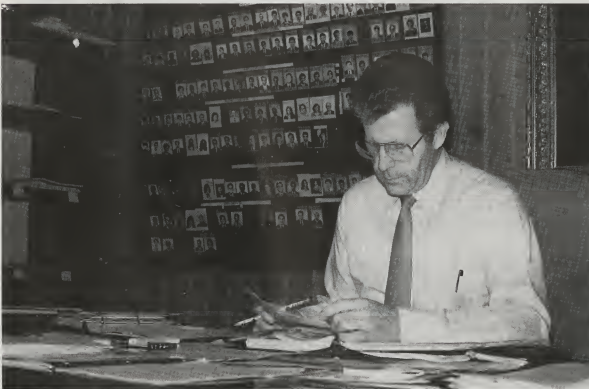
"Zelf ben ik hier van januari 1951 tot augustus 1953 op zending geweest. Ik begon mijn werk in Haarlem, en toen heb ik van april tot december 1951 met Paul Ward in Den Haag gewerkt, hij was daar districtspresident. Hij was een geweldige collega, trouwens, ik kon met al mijn collega's heel goed opschieten. Ik heb negen

het gevoel gehad dat mijn zending nooit is opgehouden."

Uw vader, Cornelis van Rij, is hier toch ook verschillende malen op zending geweest?

"Ja, eerst in 1948. Mijn vader was president van het zeventigenquorum in zijn ring, en omdat de jongeren in die tijd moeilijk op zending geroepen konden worden in verband met de oorlog in Korea, werden de wat oudere zeventigen op zending geroepen. Ik was zestien, mijn ouders hadden net een kind verloren en er woonden nog drie kinderen thuis. We moesten de auto verkopen, moeder en ik moesten gaan werken en vader betaalde zijn zending van zijn spaargeld. Tja, een roeping is een roeping, nietwaar?

"Van 1964 tot 1966 vervulden hij en mijn moeder hier een zending, hij was

President van Rij, dit is voor u een hernieuwde kennismaking met ons land. Welke band heeft u met Nederland?

"Wel, mijn beide ouders zijn

collega's gehad, en met elke collega heb ik nog steeds elk jaar contact. We bellen elkaar, en de eerste begroeting is dan altijd in het Nederlands: 'Hé, ouwe boef, hoe gaat het?' Ik heb ook altijd

President Van Rij, met op de achtergrond de foto's van al zijn zendingen: "Er gaat geen moment voorbij zonder dat je in gedachte bij de zendingen bent en je de Heer vraagt hen te beschermen en te zegenen."

toen raadgever in het zendingspresidium onder president Don van Sloten en president Dale Curtis. Tenslotte zijn mijn ouders nog van 1976 tot 1978 hier op zending geweest.

Toen ze van onze roeping hoorden waren ze natuurlijk heel opgetogen. Mijn vader zei dat hij het altijd wel had gedacht. Hij heeft gelijk gekregen."

Zuster Van Rij, kunt u iets over uw achtergrond vertellen?

"Ik kom uit een klein dorp, Hurricane, in Zuid-Utah. Ik ben de tweede van tien kinderen en mijn ouders stammen uit sterke mormoonse gezinnen. Mijn voorouders hielden zich veel met muziek bezig, mijn vader gaf muziekles op school en toen de Tabernakel in Salt Lake City klaar was heeft mijn overgrootvader nog geholpen bij de repetities van het eerste koor dat daar zong, het eerste Tabernakelkoor eigenlijk. Ook andere familieleden werkten in de muziek, dus muziek is deel van mijn erfgoed." "Ze is ook afgestudeerd aan de University of Utah," voegt president van Rij toe, "ze had zulke goede cijfers op school dat ze een beurs kreeg." "Ach, dat is toch helemaal niet belangrijk," zegt zuster Van Rij bescheiden. "Nou, ze heeft toch mooi een graad in economisch en administratief onderwijs gehaald, ze had een hele goede lerares kunnen worden. Maar [lachend] in plaats daarvan is ze met mij getrouwd." "Ik ben hier en daar ingevallen, dus al met al heb ik wel wat lesgegeven," zegt zuster Van Rij ter afsluiting van dit onderwerp.

**"Als we niets
waardevol met onze
medemens kunnen
delen, zal ons leven
weinig inhoud hebben."**

De hamvraag: Waardoor zal volgens u de kerk in Nederland groeien?

"Ik trek altijd deze vergelijking: Nederland is maar een klein landje, maar staat in de hele wereld bekend om z'n export. Hoe is dat gekomen? Omdat de Nederlanders niet in een hoekje bleven zitten wachten tot de mensen hun spullen kwamen kopen. Ze trokken de wereld in, lieten zichzelf en hun produkten zien en wisten anderen ervan te overtuigen dat ze goed waren. Ze lieten duidelijk merken dat er op hen gerekend kon worden. Zo is Nederland groot geworden. Als de Hollanders geen visie hadden gehad van het potentieel van hun economie, dan was de levensstandaard nu veel lager geweest. Ik denk dat het met het evangelie precies zo kan gaan, maar dan kunnen we niet in een hoekje blijven wachten tot de mensen naar ons toe komen. We moeten een duidelijk beeld projecteren en laten zien wat het evangelie in ons leven gedaan heeft en wat het in ieders leven kan doen."

"Daarnaast denk ik dat we relaties met elkaar en anderen moeten opbouwen die gebaseerd zijn op vertrouwen, oprechte liefde,

Een bezigheid die elke dag veel tijd opeist: mensen telefonisch te woord staan.

belangstelling en respect," voegt zuster van Rij toe. "Hoe goed het iemand materieel ook gaat, diep van binnen verlangt hij naar menselijke genegenheid en ware beginselen. We moeten die gevoelens in mensen aanspreken en ze laten zien dat er nog andere waarden in het leven belangrijk zijn."

Ook het gebed is volgens president Van Rij belangrijk: "We horen vaak dat mensen bidden dat de zendingen succes mogen hebben, dat is natuurlijk heel goed. Maar ik zou graag zien dat de mensen bovendien baden dat zijzelf zullen weten wie er in hun omgeving klaar is om het evangelie te ontvangen en hoe ze deze mensen kunnen benaderen."

Tot slot brengt zuster Van Rij haar motivatie en die van haar man om op zending te gaan zo onder woorden: "Als we niets waardevol met onze medemens kunnen delen, zal ons leven weinig inhoud hebben."

Wij wensen president en zuster Van Rij drie gezegende en succesvolle jaren toe in het Zendingsgebied Amsterdam opbouwen in Nederland.

Steeds meer HLD-koren actief

"Het gezang der rechtvaardigen . . ."

En positief verschijnsel in muziekminnend mormoons Nederland: meer en meer koren (bestaande uit leden van één of meer wijken, gemeenten of zelfs ringen) hebben zoveel plezier in hun muzikale activiteiten dat ze besluiten de zaak écht serieus aan te pakken en niet alleen in onze eigen kerk op te treden, maar ook daarbuiten. Gebrek aan tijd en grote reisaufstanden (obstakels waar culturele initiatieven binnen de kerk vaak op stranden) blijken niet onoverkomelijk te zijn. Het koor Nephi, Love International en het koor van de Wijk Haarlem zijn voorbeelden van HLD-koren die met veel enthousiasme en repetities proberen hun gezang een professioneel tintje te geven. En niet zonder resultaat.

Het koor Nephi is ontstaan uit de jaarlijkse muziekavonden van de Ring Den Haag die tussen 1978 en 1986 onder leiding van Greet Otto uit de Wijk Amersfoort gehouden werden. In 1986 werden de ringen opnieuw ingedeeld en werd zij ontheven als muzikleidster. "Niemand vond het leuk dat hierdoor ook het samenzingen zou wegvallen," vertelt zuster Otto, "en men zei: 'Waarom blijven we niet samen zingen?' Bij mij groeide toen het idee om zelf een koor op te richten."

Greet Otto: "We hoeven niet zozeer een groot koor te worden, maar wel een goed koor."

De repetities begonnen in augustus 1986 met zeventien personen. "Sindsdien is de samenstelling van het koor sterk veranderd. De leden komen uit het hele land: Den Helder,

Eindhoven, Nijmegen, Rotterdam. We repeteren eenmaal per maand om de reiskosten zoveel mogelijk te beperken. Elk lid kan een bandje krijgen om thuis te oefenen."

Sinds 13 juni dit jaar is het koor een officiële vereniging, ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. De leden betalen contributie en de vereniging wordt gesteund door lid-donateurs. De gelden worden voornamelijk gebruikt om het koor in staat te stellen meer op te treden zonder al te hoge kosten te moeten maken.

Waarom de naam Nephi? "Ik heb die naam gekozen omdat Nephi in het eerste hoofdstuk van het Boek van Mormon spreekt over hoe hij door "eerzame ouders" onderwezen werd in de leringen van God. Wij hopen met dit koor meer te worden zoals Nephi was: gehoorzaam, eerlijk, oprecht, leergierig, met een sterk vertrouwen in de Heer." Een van de doelstellingen van het koor is zoveel mogelijk op te treden om zodoende mensen die geen lid zijn van de kerk te laten zien wat heiligen der laatste dagen zijn, en om de kerk meer bekendheid te geven in Nederland en hopelijk ook daarbuiten.

Iets over het repertoire: "Tot nu toe zongen we voornamelijk lofzangen uit onze zangbundel, negrospirituals, liederen uit musicals, klassieken en licht-populaire muziek," zegt zuster Otto. "We werken nu aan enkele Engelstalige liederen, zowel geestelijk als populair, waarvan er vele ook gezongen worden door het tabernakelkoor. Dit nieuwe repertoire is geschikter voor

optredens buiten onze eigen kerk. Daarnaast brengen we ook elk jaar een kerst-programma. De repetities daarvoor zijn in juli begonnen."

Deze repetities verlopen in een plezierige en ongedwongen sfeer, maar daardoor niet minder gedisciplineerd. De opkomst is goed en het enthousiasme werkt aanstekelijk. Het feit dat het koor al ruim twee jaar draait en het aantal leden groeit geeft goede hoop voor de toekomst. Zuster Otto beaamt dit en voegt hieraan toe: "Het koor bestaat nu uit 27 leden. We hoeven niet zozeer een groot koor te worden, maar wel een goed koor."

Voor f 5,- per maand kan men lid-donateur worden van koorvereniging Nephi.

Contactpersoon:

Marja Arnold Bik-Verbraak
Camera Obscuralaan 372
1183 KH Amstelveen
Tel. 020-411945.

"Love International" tijdens een optreden in de St. Vituskerk in Bussum. Het koor opende een concours waar twaalf koren aan deelnamen.

1988 mag voor Love International het jaar van de "grote doorbraak" genoemd worden. Sinds het koor in januari 1987 met twaalf mensen van start ging is er bijna elke zondagavond intensief gerepeteerd, wat de afgelopen zomer resulteerde in verschillende concerten in kerken en zalen in het Gooi. In Bussum trad het op in de St. Vituskerk, waar het een concours opende waar twaalf koren aan deelnamen. Daarnaast heeft het koor op verschillende ringconferenties gezongen en werden er in verschillende wijken in Nederland, waaronder Haarlem, concerten gegeven.

Love International, dat nu 22 leden telt, is een initiatief van Eric Douglass, voormalig president van de Gemeente Hilversum en van

Amerikaanse afkomst. Voor hij met zijn gezin naar Nederland kwam, was broeder Douglass in Amerika ruim tien jaar actief op het gebied van koorzang.

Uit alles blijkt dat Love International naar professionalisme streeft: de organisatie waarin iedereen specifieke taken heeft, de kleding, de programma's, en niet in de laatste plaats de geluidsapparatuur. De uitgebreide geluidsapparatuur (door de leden zelf bekostigd) stelt het koor in staat een repertoire te brengen voor koor en orkest, waarbij de begeleidende muziek van de band wordt afgespeeld. Een geluidstechnicus achter een mengpaneel stemt de begeleiding af op het volume dat het koor produceert, en het gezamenlijke volume op de ruimte waarin gezongen wordt.

Uit de kunst

In de concerten van deze zomer bracht Love International de cantate "Upon This Rock" van de Amerikaanse componist David T. Clydesdale, waaraan enkele solo's en duetten zijn toegevoegd.

Een tegenslag voor het koor was de terugkeer van oprichter/dirigent Eric Douglass. Een onoverkomelijke tegenslag? "Nee, niet onoverkomelijk," zegt Carlo Panhuyzen, die de leiding van Love International heeft overgenomen. "Het is jammer dat hij terug is gegaan naar Amerika, maar aangezien wij voor de Heer zingen, zal Hij andere wegen openen om met dit koor door te gaan. Wij zijn met Love International begonnen om het evangelie van Jezus Christus van hart tot hart door middel van zang bij de mensen te brengen. Wij hebben alle vertrouwen in Leena Scholte, die het dirigeren op zich heeft genomen, en hopen zo door te kunnen gaan met ons zendingswerk."

Ook voor Love International kan men zich opgeven als donateur. Contactpersoon:

Leena Scholte
Kamerlingh Onnesweg 47
3769 DP SOESTERBERG
Tel. 03463-1867

Het wijkkoor van Haarlem.

In december 1987 werd in de Wijk Haarlem een koor opgericht met als doel de avondmaalsdiensten muzikaal te omlijsten. De activiteiten van dirigent Ton van Dam en zijn koorleden werden door bisschop D.

Odds enthousiast begroet, vooral toen bleek dat de kwaliteit zeer redelijk was voor een beginnend koor. Nu, negen maanden later, is het koor uitgegroeid tot een groep van 25 mannen en vrouwen die elke zondagavond anderhalf uur lang enthousiast repeteren. "We streven er in de eerste plaats naar om liederen te brengen die geschikt zijn voor onze avondmaalsdiensten," zegt Ton van Dam. "Daarnaast werken we ook aan nummers uit het lichtere genre die we bij andere gelegenheden ten gehore kunnen brengen."

Volgend jaar wil het koor in de vier grote wijken van de Ring Den Haag een avondvullend programma brengen. Dat het koor de kwaliteit in huis heeft om naar buiten te treden bleek tijdens de afgelopen conferentie van de Ring Den Haag, waarbij het koor voor het eerst voor een grote zaal liet horen waartoe het in staat was. "We beschouwden het als een hele eer om door de ringpresident gevraagd te worden om op de ringconferentie te zingen," zegt broeder Van Dam, "de vele positieve reacties hebben ons gestimuleerd om op de ingeslagen weg voort te gaan."

Een wijkkoor kan een enorme positieve invloed op de wijk hebben: "Een koor van 25 mensen in een wijk schept een goede band," aldus broeder Van Dam, "de diensten worden beter en iedereen wordt gemotiveerd om ook deel te nemen aan de andere activiteiten die worden georganiseerd. Ik kan elke wijk en gemeente aanraden een koor op te richten."

"Mijn ziel scheidt behagen in het gezang des harten," zegt de Heer in de Leer en Verbonden, "het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij." Dit geldt zeker voor het gezang dat door deze drie koren met zoveel enthousiasme en toewijding wordt gebracht.

Merryn Jongkees
Kea Onstein

Jongeren actief in project van Foster Parents Plan

Scouting

HLD-scouts helpen Afrika

Deze maand beginnen de scouts van onze kerk een activiteit, die met medewerking van het "Foster Parents Plan" verwezenlijkt wordt: geld verdienen voor een hulpactie voor Afrika.

Gekozen is een project van Foster Parents Plan in Zimbabwe (het vroegere Rhodesië) voor de aanschaf, het onderhoud en de exploitatie van een volledig ingerichte rijdende kliniek voor het werkgebied Mutare, Zimbabwe.

Tijdens een jeugdconferentie in Den Haag hebben de scouts en jonge vrouwen in één dag voor dit doel f 1.300,- verdiend met het wassen van auto's op een grote parkeerplaats (in het vorige nummer van *Kerknieuws* kon u hier meer over lezen).

Het gezamenlijk doen van een "goede daad" werkte zo positief op deze jongeren, dat zij graag nog meer voor anderen willen doen. Van vele kanten hebben wij berichten ontvangen dat men deze activiteit enthousiast wil steunen.

Zo zullen in Rotterdam, Den Haag en Utrecht artiesten optredens verzorgen waarvan de entreegelden geheel een

goede komen van het project "HLD-scouts helpen Afrika".

Voorts zijn wij in gesprek met het Rotterdams Philharmonisch orkest, dat voor dit project vermoedelijk een liefdadigheidsconcert wil organiseren.

Deze aanbiedingen van personen, die geen lid van onze kerk zijn, zijn

hartverwarmend en sporen ons nog meer aan om deze activiteit tot een groot succes te maken.

Ook zal tijdens de Europese Jamboree van de HLD-scouts "Triangel" ons project door de buitenlandse scoutinggroepen worden gesteund. President Benson heeft ons opgedragen om in 1988 meer aandacht te besteden aan de zorg voor onze naasten. De HLD-scouts tonen dat zij deze gedachte serieus nemen.

Met de hulp van de Heilige Geest zal blijken hoe iets kleins tot iets groots kan uitgroeien!

Comité "HLD-scouts helpen Afrika"
 P. J. Jansen - voorzitter
 J.E.P. Dezaire - secretaris
 G. Kok - projecten
 C.R. Kirschbaum - penningmeester en public communications

"Grote mannen en vrouwen hebben altijd een sterker verlangen om te dienen dan om te heersen."

President Spencer W. Kimball,
oktober 1979

Gemeente Sint-Niklaas bezoekt Parijs

Donderdagmorgen 12 april was er om 07.00 uur al een drukke bedrijvigheid op het H. Heymanplein in Sint-Niklaas. Vroege marktgangers? Nee hoor, reislustige heiligen der laatste dagen die met de bus een bezoek aan Parijs zouden brengen.

Het was een gezellige boel onderweg en de vier uren rijden waren vlug voorbij. Onze eerste stop in Parijs was Place Vendome. Werkelijk een mooi plein en de camera's klikten lustig. Na even de benen gestrekt te hebben werden we langs de belangrijkste gebouwen gereden, waarbij de Franse namen in ieders oren tuitten. Voor La Place Pompidou werden de boterhammekens genuttigd.

Rond half twee bracht de bus ons naar hotel Arcade Cambronne, waar we zouden overnachten. Het was een groot hotel waarin ruim duizend mensen konden verblijven. Na het uitladen bezochten we de Eiffeltoren. De moedigsten zijn tot bovenin geweest (ongeveer 300 meter hoog), en het uitzicht dat men vanaf dat punt over Parijs heeft, is wel heel mooi.

Na dit imposante bouwwerk

uitvoercig bekeken en besproken te hebben, reden we naar l'Ile de la Cité met de Notre Dame.

Na al deze Parijse ervaringen wilde de maag ook wat aandacht. De familie Marquant heeft met de jeugd het uitgebreidst en goedkoopst gegeten, de rest verzeeilde in een Grieks(!) restaurant. Zr. Van Gijsel kreeg een mooie roos als blijk van Griekse genegenheid.

Na het avondeten bezochten de volhouders Sacré Coeur en Place du Tertre. Het was al donker aan het worden en dit schilderachtige plekje liet de echte Parijse sfeer voelen. Door het prachtige weer zaten de terrasjes vol en konden de artiesten nog op heel wat belangstelling rekenen.

Met de metro (wat ook een belevenis apart is) reden we terug naar het hotel, waar een welkome nachtrust wachtte.

De volgende morgen konden we eerst van een Frans ontbijt genieten, daarna vlug de koffers pakken en in de bus zetten. Op de Place de la Concorde

gingen we te voet door de Jardins de Tuileries, om dan bij het Louvre uit te komen. De Mona Lisa en de Venus van Milo werden het meest bewonderd, hoewel de overige kunststukken natuurlijk ook zeer de moeite waard waren. Broeder Vaels kunstenaarsbloed borrelde bij het zien van al die creaties, maar ook de niet artistiek aangelegde leden liepen vol bewondering rond.

Na deze culturele injectie verlieten we Parijs en reden naar Versailles. Enkele leden bekeken het paleis van binnen, terwijl de anderen door de beroemde tuinen dwaalden. Elkeen voelde de periode van de zonnekoning goed aan en genoot van al het mooie om hem heen.

Het was voor velen te vlug tijd om naar huis te keren, maar ja, de thuisblijvers verwachtten ons en eerlijk gezegd, we misten ze ook wel.

Adieu Paris, tot wederziens.

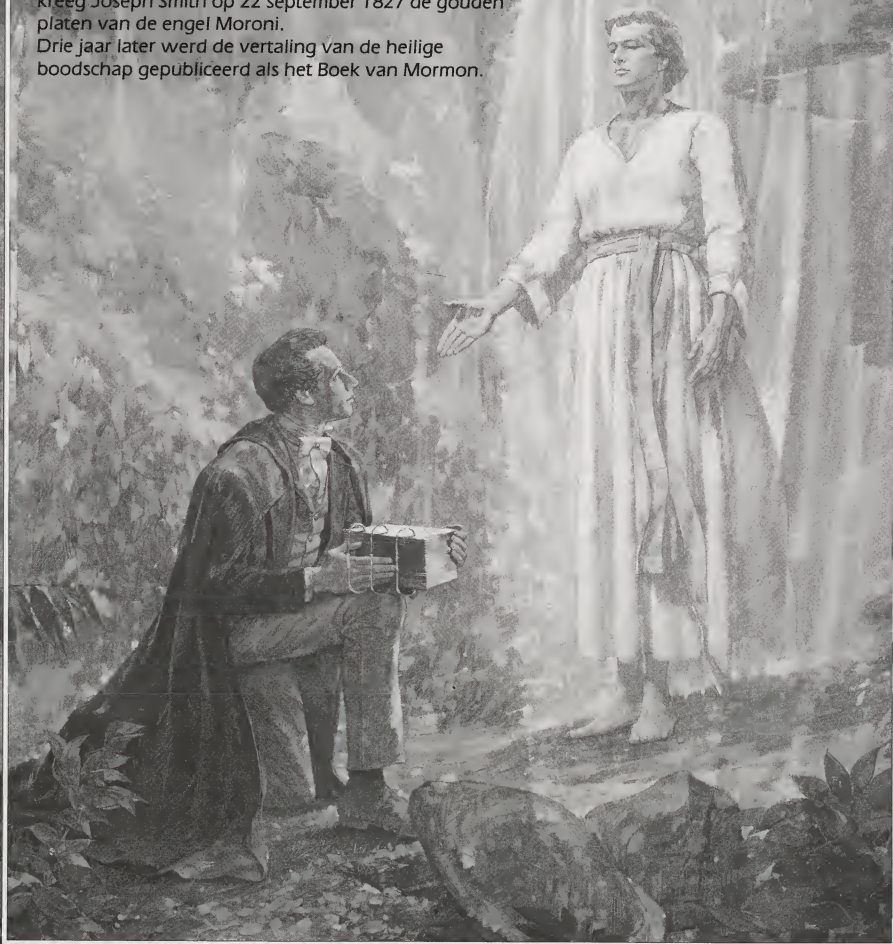
Linda Buysse

VOOR DE KINDEREN

September 1988

HET BOEK VAN MORMON KOMT TE VOORSCHIJN

Na vier jaar door een engel te zijn onderwezen, kreeg Joseph Smith op 22 september 1827 de gouden platen van de engel Moroni. Drie jaar later werd de vertaling van de heilige boodschap gepubliceerd als het Boek van Mormon.

MORMON, EEN MOEDIGE PROFEET

Participatieperiode

Pat Graham

Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, zijt gij louter in de dienst van uw God (Mosiah 2:17).

Stel je voor dat jou gevraagd werd alles op te schrijven wat de mensen in jouw land doen. Stel je dan voor dat jou gevraagd werd een kort verslag te schrijven van alles dat jouw volk de afgelopen duizend jaar heeft meegemaakt.

Tervrij je daarmee bezig bent voert jouw volk oorlog, en moet je verstoppen om wat je geschreven hebt te beschermen. Je mag geen typemachine of computer gebruiken, zelfs geen pen en papier; je moet op metalen platen schrijven, zodat je verslag veilig in de aarde kan worden opgeborgen.

De profeet Mormon deed dit alles. Wat hij geschreven heeft heet nu „Het Boek van Mormon“. Misschien word jij nooit gevraagd om te doen wat Mormon deed, maar wat voor moeilijke dingen jij ook moet doen, je kan net zo'n moedige dienstknecht zijn als Mormon.

Instructies

Lees de uitspraken over Mormon, en kijk dan bij welke plaatje ze horen. (Je kunt ook de plaatjes kleuren.)

1

Een goede man die Ammaron heette, schreef over zijn volk. Toen verstopte hij het verslag zodat de slechte mensen het niet zouden vinden. (Zie 4 Ne. 47-49.)

2

Toen Mormon nog maar tien jaar oud was, vertelde Ammaron hem waar de verslagen waren. Hij zei dat als Mormon 24 was, hij de platen daar moest weghalen. (Zie Morm. 1:2-4.)

3

Mormon was een serieuze jongen en gehoorzaamde Gods geboden. Toen hij vijftien was, verscheen de Helland aan hem. (Zie Morm. 1:15.)

4

Hoewel Mormon pas zestien was, was hij een goede leider en werd hij gekozen om het leger van de Nephieten te leiden. Dit deed hij vele jaren lang. (Zie Morm. 2:1-2.)

5

Uiteindelijk dwongen de Lamanieten de Nephieten om naar het noorden te gaan. Mormon haalde de platen weg uit de heuvel Shim en begon zijn eigen verslag erop te schrijven. (Zie Morm. 2:3, 17.)

6

De daaropvolgende tien jaar was er geen oorlog. Mormon onderwees het volk over Jezus, maar zijn volk wilde niet luisteren en zich bekeren. (Zie Morm. 2:23-24, 3:1-3.)

7

Toen er weer oorlog uitbrak, wonden de Nephieten. Maar omdat de Nephieten niet probeerden om goed te zijn, wilde Mormon hen niet meer leiden. (Zie Morm. 3:7-11.)

8

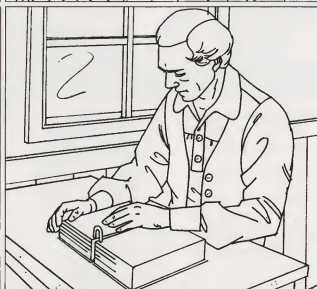
Later besloot Mormon alsnog de Nephieten te leiden in de oorlog. Bij de heuvel Cumorah werd hij gewond en werden er duizenden mensen gedood. (Zie Morm. 5:1; 6:1-10.)

9

Mormon verstopte de belangrijkste verslagen in de heuvel Cumorah. Hij gaf de gouden platen aan zijn zoon Moroni en zei hem het verslag af te maken. (Zie Morm. 6:6; 8:1.)

10

Jaren later verstopte Moroni de gouden platen. In 1823 liet hij aan Joseph Smith zien waar hij ze had verstopt. Vier jaar later begon Joseph aan de vertaling van het verslag.

Hallo! Wij willen graag jullie foto en tekeningen in „Vrienden in het nieuws” en „Onze creatieve vrienden” in *De Ster* zetten. Stuur je foto en/of tekening met je naam, leeftijd en adres, en een paar regels over jezelf naar Die Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Distributiecentrum, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland. Vanwege de planning kan het zeker zes maanden duren voor foto's en tekeningen in *De Ster* verschijnen. De ingestuurde leeftijd wordt aangehouden. De foto's en tekeningen kunnen we helaas niet terugsturen.

VRIENDEN IN HET NIEUWS

Rosell Marla de Oliveira Antonik, 12 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië) heeft gebarentaal geleerd om het evangelie te kunnen onderwijzen aan mensen die niet goed kunnen horen.

Leah Albornoz, 4 jaar, uit Santiago (Chili) houdt van het jeugdwerk en leert graag over Jezus. Ze vindt tekenen en schilderen leuk en kijkt graag met haar broer en zus naar tekenfilms.

Jefferson Souza Marta, 10 jaar, uit Sao Bernardo do Campo (Brazilië) heeft de Artikelen des geloofs uit het hoofd geleerd. Hij vindt het fijn om in de Schriften te lezen. Honkbal is zijn lievelingsport. Ook vindt hij het leuk om buiten te spelen. Hij is dol op dieren.

Carlos Henrique Cardoso, 8 jaar, Trindade, Sao Joncalo (Brazilië)

Nataly Ferreira Coelho, 4 jaar, uit Campina Grande (Brazilië) houdt van het jeugdwerk en muziek.

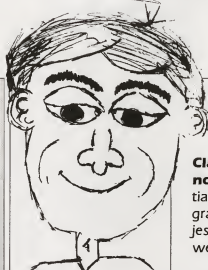

Vanja Teofilo Alves, 10 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië) wil archeologie worden. Ze houdt van dansen, en toespraakjes houden in het jeugdwerk.

Esdras Pontees Munhoz Dias, 7 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië) vindt het prachtig dat hij dezelfde voornaam heeft als president Benson. Hij houdt van planten, dieren, lezen en sport.

David Albornoz uit Santiago (Chili) houdt van tekenen en schilderen. Hij speelt voetbal en vindt rolschaatsen leuk.

Claudia Albornoz, 3 jaar, uit Santiago (Chili) luistert graag naar verhalen van haar jeugdwerkleerkracht.

Dieter Weiss, 10 jaar, Sao Paulo (Brazilië).

Paula Decco Frederico, 5 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië) wil later fotomodel worden. Ze houdt van dieren, toneelstukken, dansshows en tekenen.

Sara Rabelo da Silva, 10 jaar, uit Jiparana, Rondonia (Brazilië) is dol op fietsen. Ze leest graag in de Schriften en vindt schoolje spelen leuk.

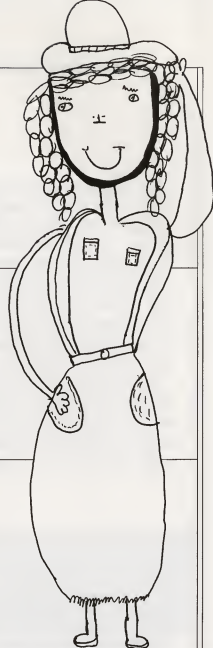

Priscilla Pontes Munhoz Dias, 2 jaar, Sao Paulo (Brazilië) vindt het leuk om met poppen te spelen en met haar kat. Ze heeft het erg naar haar zin in de kinderkamer van het jeugdwerk.

Thays Pontes Munhoz Dias, 5 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië) praat graag – aan de telefoon en met vrienden. Ze houdt van muziek en fietsen.

Sara Rabello da Silva, 10 jaar, Jiparana (Brazilië)

Ilka Gorke, 10 jaar, uit Mannheim (West-Duitsland), houdt van haar familie en de kerk, en ook van school en zwemmen. Ze speelt fluit en piano.

Marlana Medeiros Assed, 8 jaar, uit Sao Paulo (Brazilië)

David Albornoz, 5 jaar, uit Santiago (Chili)

ONZE CREATIEVE VRIENDEN

Op mijn zevende verjaardag kreeg ik mijn allereerste karweitje. Ik moest het hooi verzamelen dat van de hooiberg werd afgegooid en dat aan de koeien voeren. Ik was niet groot genoeg om het hooi uit de berg te halen, maar als het eenmaal op de grond was gegooid kon ik het in de trog doen.

Ik voelde me trots en blij terwijl mijn vader uitlegde en liet zien wat ik moest doen. Het was een heel belangrijk karweitje, iets waar het gezin erg mee geholpen was. Ik voelde me heel belangrijk en volwassen.

Maar toen ik het hooi in de trog moest doen, bleek de grote hooivork veel te zwaar en onhandig voor mij. Mijn vader glimlachte, schudde het hoofd en zei: „Jongens, we hebben het juiste karweitje voor jou, maar de verkeerde spullen.“ Daar bleef het niet bij, want hij

nam me mee naar de winkel. Pa wees op een rek met gereedschap en zei: „Daar staan allemaal verschillende hooivorken, jongen. Kies er maar eentje uit, want jij moet ermee werken.“

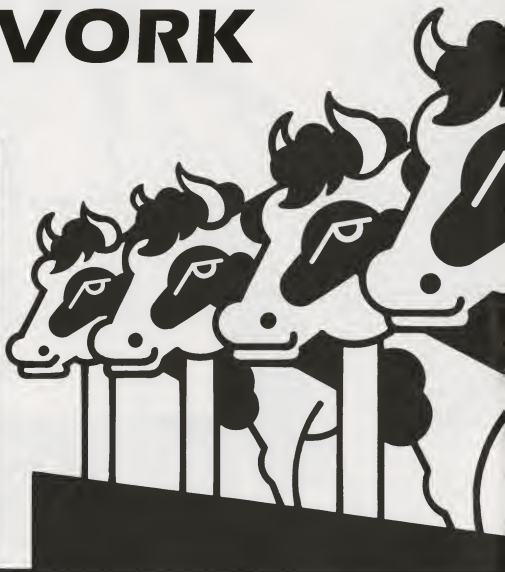
Ik heb er minstens een uur over gedaan. Aandachtig bekeek ik elke vork en ik tilde ze allemaal op. Eindelijk koos ik er eentje uit. En toen we thuiskwamen, zetten we haar op een speciale plaats in de schuur. Niemand anders mocht haar gebruiken.

Helaas werd ik al gauw lui. Op een middag kwam ik thuis uit school en raakte zo verdiept in mijn spel dat ik vergat de koeien te voeren.

Mijn moeder, die heel verstandig was, zei er niks over, ze momperde niet en zei ook niet dat ik een pak voor m'n broek zou krijgen. Eigenlijk zei ze helemaal

KOEIEN EN EEN HOOIVORK

Leroy Barney

niets en ging gewoon door met het avondeten.

Toen iedereen aan tafel kwam en er was gebeden, werd het eten rondgedeeld – maar niet aan mij. De aardappels gingen de tafel rond tot mijn vader, die links van mij zat, en die gaf de schaal weer terug. Het vlees ging tot mijn broer die rechts van mij zat, maar niet verder.

Toen had ik in de gaten dat ze mij expres oversloegen, en ik zei: „Krijg ik niks te eten?”

Mijn moeder wist heus wel dat ik meestal flink honger had, maar ze zei: „Waarom, jongen? Heb je honger?” Ze lachte vriendelijk naar me en vervolgde: „Moest jij niet iets doen toen je thuis kwam?”

Toen wist ik het weer. „Ik zal de koeien na het eten voeren,” zei ik hoopvol.

Ma keek me recht in de ogen en vroeg: „Denk je dat de koeien net zoveel honger hebben als jij?”

Dat was nog eens een goede vraag. Ik had er eigenlijk niet over nagedacht.

Een koe is een koe. Het was nooit bij me opgekomen dat een koe honger kon hebben, vooral niet nu ik zo'n honger had.

Ma ging verder: „Ga jij de koeien maar voeren, dan houd ik je eten wel even warm in de oven. Maar je mag nooit vergeten dat koeien net zoveel honger krijgen als jij. Als zij gegeten hebben, mag jij eten.”

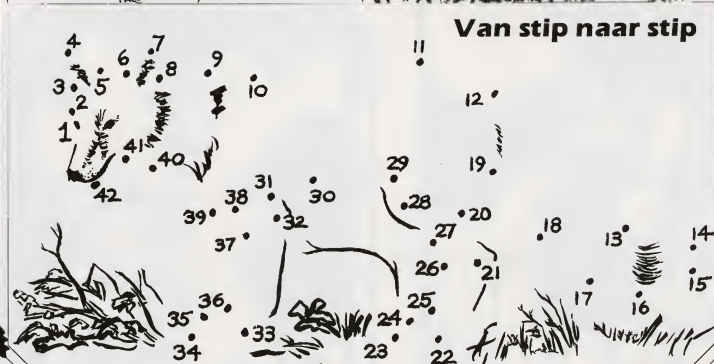
Ik vergat nooit meer de koeien te voeren. En ik ben nooit de wijsheid van mijn ouders vergeten die mij het juiste gereedschap gaven en lieten zien hoe belangrijk een karweitje is. □

VOOR DE GRAP

BOSDIEREN

Carol Conner

Kenneth Riley

Vlaamse ZHV-zusters bewonderen Hollandse bloemen

Een stralende lentezon overgoot ons geliefde Vlaamse land en het beloofde een prachtige dag te worden. Ongetwijfeld werden er die morgen vele gebedjes opgezonden en de zusters van de Heer af te smeken voor het welslagen van deze ontspanningsdag. De ZHV-zusters van het District Antwerpen vertrokken op een dagje uit naar Lisse, Nederland, om de bloemenpracht van de Keukenhof te bewonderen.

In de kapel van het Antwerpse kerkgebouw werd, zoals gewoonlijk, de activiteit met gebed geopend. Daarna zocht iedereen een plaatsje in de bus en om iets na negen uur vertrokken wij richting Nederland.

De 51 zusters werden door één priesterschapsdrager begeleid, broeder Rosemond, die met zijn echtgenote een zending vervult in de Gemeente Kortrijk. Het verkeer verliep zeer vlot langs de autosnelwegen, die omzoomd waren met heerlijk fris groen. Toen we de enorme constructie overreden die het Hollands Diep overspant, en even later ook over de brug over de Maas reden, zagen we

het zonlicht speels op het wateroppervlak tintelen. Dit alles gaf ons een heerlijk ontspannen gevoel.

Precies twee uur na ons vertrek reed de bus het parkeerterrein voor de Keukenhof op. Nadat de presidiumzusters de inkomkaartjes hadden uitgedeeld, konden we in kleine groepjes onze tocht langsheen de wandelpaadjes met al het moois aanvangen. Enkele oudere zusters die niet meer te voet mee konden, werden door ons in een "persoonlijke luxe taxi" rondgereden. Hoewel, echt luxe waren deze "taxi's" niet, want met de moeilijk draaiende zwenkwielwies was het soms een hele toer andere bezoekers niet over de tenen te rijden. Een heel avontuur waarbij we het menige keer uitproestten van het lachen.

Tussen het manoeuvreren door genoten we

ten volle van de enorme bloemenweelde die, nu bijna veertig jaar lang, ieder jaar opengesteld wordt voor bezoekers uit de ganse wereld.

De ruim zes miljoen bollen in de grond wachten geduldig op hun beurt en zorgen voor een gespreide schoonheid van week tot week. We konden zeeën tulpen, narcissen, hyacinten en vele andere lieflijke familieleden ervan bewonderen. De tuin-kunstenars van de Keukenhof hadden met veel zorg de vormen en kleuren van de ontelbare variaties bolbloemen in harmonie gebracht met de bomen, struiken en waterpartijen van het eeuwenoude park, daterend uit de tijd van Jacoba van Beieren (15e eeuw). De modeltuinen kunnen ons inspireren bij het aanleggen en beplanten van onze eigen tuinen en tuintjes. Naast het schilderachtige park bezochten we ook het Koningin Beatrix Paviljoen, waar afwisselende parades van verschillende bolgewassen worden gehouden.

Het Koningin Juliana Paviljoen vertoont een pracht aan bloemsierkunst en men kan er voorlichting krijgen over het gebruik van bloemen en bloembollen in huis en tuin.

Bij alle paviljoenen bevinden zich fraaie terrassen, waarop het heerlijk toeven is, en langs de boorden van de wandelpaden vindt men her en der zitbanken, waar je de meegebrachte lunch in alle rust kunt nuttigen.

In de loop van de namiddag werd het wat koeler, maar het bleef aangenaam om te wandelen en van elkaars gezelschap te genieten.

Een uitstap als deze helpt ons nieuwe vriendschappen te sluiten of bestaande banden te hernieuwen en verstevigen. Om 16.15 uur kwamen we bij de bus weer bij elkaar om de terugreis aan te vatten. We waren moe van het wandelen,

lachen, babbelen en tateren, maar vervuld met dankbaarheid voor de schoonheid van des

Heren schepping. Slechts dit kleine onderdeel ervan vervulde ons opnieuw met grote bewondering.

Dank u, broeders, dat u op de kinderen hebt willen passen. Dank u, ZHV-presidium, moge dit initiatief zich in de toekomst nog meerdere keren herhalen!

M. Hermans

memo:

Stercorrespondenten voor ringen en district

In de afgelopen jaren heeft de redactie van Kerknieuws veel steun ondervonden van leden die als correspondent voor *De Ster* fungeerden. Deze

Stercorrespondenten vervullen een coördinerende taak bij de verzameling van kopij uit hun ring of district.

Artikelen van leden over gebeurtenissen uit hun omgeving worden door de redactie altijd zeer op prijs gesteld. Zij die uit eigen beweging de pen oppakken en kopij voor *De Ster* schrijven, verzoeken wij hun artikelen naar de Stercorrespondent van hun ring of district te sturen. De namen en adressen van deze correspondenten staan hiernaast afgedrukt.

Ring Den Haag

Martha van der Vliet
Vlierboomstraat 432
2564 JK Den Haag

Ring Utrecht

Majo van der Put
Kerkstraat 6
6629 AS Appeltorn

District Antwerpen

Maurice Vandendriessche
Lange Plasstraat 9
9050 Evergem

Hoe vind u De Ster?

De redactie van de "International Magazine" van de kerk (voor Nederland *De Ster*) wil graag horen over uw ervaringen met dit tijdschrift en wat u ervan vindt. Men is vooral geïnteresseerd in hoe *De Ster*

1. uw geloof als lid van de kerk gesterkt heeft.
2. u geholpen heeft vorm te geven aan de waarheden van het herstelde evangelie.
3. u op de hoogte houdt van actuele en belangrijke beleidslijnen, programma's en gebeurtenissen in de kerk.
4. leiders en leerkrachten van artikelen en ideeën voorziet die hen helpen hun taak beter uit te voeren.
5. het leven van leden en niet-leden verrijkt heeft.

Als u hierover iets met ons wilt delen, schrijf dan een artikel van maximaal 200 woorden en stuur het naar de Stercorrespondent van uw ring/district. Graag met dubbele regelafstand typen.

Volgende maand:

*Uitslag
Europese
literaire
wedstrijd
1987*

en het

*Reglement
Europese
literaire
wedstrijd
1988*

Wereldwijd

Verklaring Eerste Presidium over AIDS

Na rijp beraad en bestudering van de beschikbare medische gegevens, heeft het Eerste Presidium in mei j.l. een uitspraak gedaan over het onderwerp AIDS (Acquired Immune Deficiency Syndrome). De uitspraak is bestemd voor de leden van de kerk en onderstreept de aloude openbaringen van God, waaronder de beginselen kuisheid vóór het huwelijk, volledige huwelijkstrouw, en onthouding van alle homoseksuele praktijken.

Na te hebben aangegeven hoe AIDS wel en niet wordt overgedragen en verwezen te hebben naar de toespraak van president Gordon B. Hinckley tijdens de algemene priesterschapsvergadering van april 1987, waarin deze benadrukt dat kuisheid de beste bescherming biedt tegen AIDS, stelt het Eerste Presidium:

"De leden van de kerk moeten hen die besmet zijn met AIDS een liefdevolle hand toesteken. Wij spreken ons medeleven en onze liefde uit jegens alle slachtoffers, maar vooral hen die zijn besmet door bloedtransfusies, babies die het virus van een besmette moeder hebben gekregen, en onschuldige mannen en vrouwen die door een

huwelijkspartner besmet zijn. In het eeuwige plan van de Heer zullen zij die buiten hun schuld om dergelijk lijden en onrecht moeten verduren, door Gods oneindige genade zegeningen ter compensatie ontvangen.

"Men doet er goed aan zich te laten informeren over AIDS, en handelingen te vermijden die voor de persoon zelf en anderen een risico inhouden. In vele landen over de hele wereld worden wetten en bepalingen ingevoerd in verband met de pogingen om de verspreiding van AIDS tegen te gaan. De leden moeten zich van deze wetten en bepalingen op de hoogte stellen en betrokken raken bij zinvolle en constructieve pogingen om de verspreiding van deze verwoestende en dodelijke ziekte in te dammen.

"De Heer heeft de mensheid niet zonder duidelijke leiding gelaten inzake aangelegenheden die ons geluk beïnvloeden. Die leiding omvat kuisheid voor het huwelijk, algehele huwelijks-trouw, onthouding van alle homoseksuele relaties, onthouding van drugs, en eerbied en zorg voor het lichaam, dat 'Gods tempel' is (1 Kor. 3:16)."

Zusters steunen sociaal project

Italiaanse ZHV-zusters uit Syracuse hebben met vrouwen van andere kerken en instellingen samengewerkt om een thuis voor kansarme en ongehuwde moeders te openen. Zuster Giovana Marino, hoofd public communications van het Zendinggebied Catania Italië en zelf betrokken bij het project, zei dat de kerk en de ZHV door dit project respect en waardering hebben geoogst.

Public Communications

Onlangs is er in Frankfurt een zendingsechtpaar voor public communications in Europa aangekomen. Ouderling en zuster Derrill H. Richards uit Salt Lake City hebben tot taak de activiteiten op het gebied van public communications van de ringen te ondersteunen. Het is voor het eerst dat Europa een zendingsechtpaar voor public communications heeft.

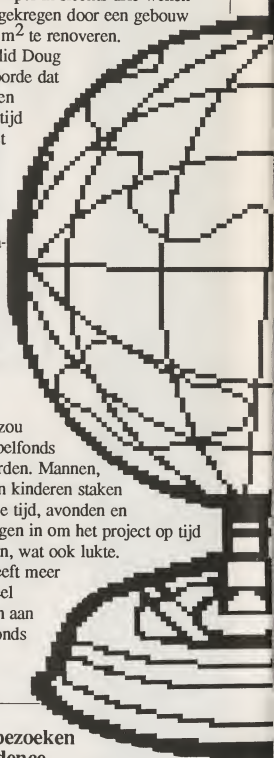
Bijdrage aan tempel in drie weken verdiend

De leden van de Wijk Ottawa 3 hebben hun bijdrage aan de in aanbouw zijnde Toronto-tempel in slechts drie weken bij elkaar gekregen door een gebouw van 3.000 m² te renoveren.

Toen wijklid Doug McNab hoorde dat hij maar een maand de tijd had om het gebouw in orde te brengen voor zijn electronica-bedrijf, vroeg hij bisschop Edward Hedley of de wijk de klus kon klaren. De opbrengst zou in het tempelfonds gestort worden. Mannen, vrouwen en kinderen staken er veel vrije tijd, avonden en vakantiedagen in om het project op tijd af te krijgen, wat ook lukte. De wijk heeft meer dan zijn deel bijgedragen aan het bouwfonds voor de tempel.

Russen bezoeken Independence

Een groep Russische artiesten en geleerden heeft onlangs het bezoekerscentrum in Independence bezocht. De groep zei het centrum "zeer interessant" gevonden te hebben.

Kerkgebouw aan Leger des Heils geschonken

Op 19 juni j.l. heeft president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, namens de kerk symbolisch het eigendomsbewijs van het gebouw van de Wijk Salt Lake 25 overhandigd aan Kolonel Kenneth Hood, leidende functionaris van het Leger des Heils aldaar. Het gebouw was beschikbaar gekomen omdat Wijk 25 in netzelfde gebouw ging vergaderen als de Wijk Salt Lake 32.

"Door de voorzienigheid van God en de influisteringen van de Geest kwam het idee op: Waarom dit gebouw niet schenken aan het Leger des Heils, dat zoveel goeds in deze gemeenschap doet?" zei president Monson. "En waarom het gebouw niet puntgaaf afleveren, fris in de verf, compleet met orgel en piano en kerkbanken?" [...] De diensten die u betoont worden God betoond. Ik zeg: God zegene u daarvoor." Het gebouw wordt getaxeerd op \$ 350.000,-.

Gedoopt in eigen doopvont

Toen de Zuidafrikaanse aannemer Greg T. Wills onlangs gevraagd werd een doopvont te bouwen voor de Wijk Krugersdorp, aanvaardde hij de opdracht, niet uit winstbejag maar omdat het "voor het huis van onze Hemelse Vader" was. Hij was onder de indruk van de vriendschap die hem door de wijkleden werd aangeboden, en toen de doopvont gereed was, vroeg hij als eerste in de vont te mogen worden gedoopt. Zijn vrouw en kinderen waren al lid. Broeder Wills en zijn vrouw zijn nu werkzaam als leden van het activiteitencomité van de wijk.

BYU-musici bezoeken China

Een kwintet, bestaande uit medewerkers aan de muziekfaculteit van de Brigham Young University, hebben in mei een veertiendaags bezoek gebracht aan het conservatorium in Shanghai. Tijdens hun verblijf daar gaven zij gastoptredens en -colleges. Het kwintet was uitgenodigd door Sang Tong, directeur van het conservatorium, na in mei 1987 de BYU bezocht te hebben.

Zending in eigen land

Van de 115 zendelingen die in het Zendingsgebied San Salvador El Salvador werkzaam zijn, komen er slechts vier uit het buitenland: twee uit Guatemala, een uit Honduras en een uit Mexico. De zendingspresident, Franklin Henriquez, ontving deze zomer een lichte van 36 nieuwe zendelingen. "Dit land is wat zendelingen betreft bijna geheel zelfredzaam," zegt president Henriquez, zelf ook een inwoner van El Salvador.

Vertalers gezocht

De kerk zoekt vertalers voor de vertaling van kerkelijke literatuur in 24 talen. Het betreft hier zogenaamde 'emerging languages', talen in gebieden waar de kerk zich in de eerste ontwikkelingsfasen bevindt. De vertalers werken in hun woonplaats op vrijwillige of contractbasis en hoeven geen lid van de kerk te zijn. Hier volgt een overzicht van de gezochte talen: Afar, Balante, Bambara, Banda, Baule, Comoriaans, Divehi, Dzongkha, Fon, Fulani, Futa, Kinyarwanda, Kpelle, Makua, Maleis, Malayalam, Mbuundu, Mongoos, More, Seycheeles, Solomonees Pidgin, Somalisch, Swazi en Tzotzil. Geïnteresseerden kunnen zich wenden tot: Emerging Languages, Translation Division, 50 E. North Temple, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A.

Kerk erkend in Hongarije

Op 24 juni j.l. hebben ouderling Russell M. Nelson, lid van de Raad der Twaalf, en Dr. Imre Miklos, hoofd van het staatsbureau voor godsdienstige zaken, in Boedapest het document ondertekend dat de kerk in Hongarije een wettelijke status verleent. "Wettelijke erkenning," zei ouderling Nelson, "stelt ons in staat hier ongestoord te vergaderen. Er zijn geen beperkingen. We mogen onderwijzen en dopen. We mogen zendelingen hebben. We zullen zendingswerk verrichten, maar op zeer bedachtzame wijze." Ouderling Hans B. Ringger, lid van het gebiedspresidium, was de voorname woordvoerder van de kerk bij de onderhandelingen voor de erkenning. Hongarije was op 19 april 1987 door ouderling Nelson gewijd voor het zendingswerk.

De zendelingenpagina's

Tijdens de algemene conferenties van de laatste jaren hebben de algemene autoriteiten herhaaldelijk de wat oudere echtparen in de kerk opgeroepen een zending te vervullen als hun omstandigheden dat toelaten. Broeder en zuster Van Dam uit de Gemeente Emmen zijn een van de echtparen die aan die oproep gehoor hebben geven. Ze hebben een genealogische zending vervuld in Apeldoorn en Bad Vilbel. In deze Zendelingenpagina's leest u hun verslag. Ook een verslag van ouderling Frank Oddens, die momenteel een zending vervult in het Zendingsgebied Bristol Engeland.

Broeder en zuster A. Van Dam

In 1981 hebben we een zending van drie maanden vervuld in de Zwitserse tempel. Dit beviel ons zo goed dat we ons voornamen om later, als broeder Van Dam niet meer hoefde te werken, een voltijdzending te vervullen.

We gaven ons op en kregen na verloop van tijd bericht dat we op een genealogische zending waren geroepen en in Apeldoorn zouden meewerken aan het organiseren van een filiaal van de genealogische bibliotheek [nu centrum voor familiegeschiedenis]. We waren erg enthousiast, maar helaas liep de organisatie van het centrum wat vertraging op. We besloten ons te wijden aan het extractiewerk en we hebben veel mensen kunnen stimuleren om daaraan te werken en ook hun eigen genealogie op te pakken. Ook hebben we enkele inactieve leden positief kunnen beïnvloeden.

Toen bleek dat de organisatie van het centrum nog meer vertraging zou oplopen, werden we overgeplaatst naar

het kantoor in Bad Vilbel. We deden daar erg interessant werk: Het kantoor ontving alle films die in Salt Lake City besteld waren. Wij voerden alle gegevens in de computer in en gaven elke film een nummer. De computer gaf aan waar de films naartoe gestuurd moesten worden. Gegevens van gebruikte films die terugkwamen werden ook in de computer ingevoerd en daarna opgeborgen. We vertellen het hier in een paar woorden, in werkelijkheid zat er heel wat aan vast.

Het is heel fijn om in dienst van de Heer te zijn. Het is niet belangrijk wat voor werk we doen. We weten dat al het werk dat we in dienst van onze Hemelse Vader doen

belangrijk is en dat we altijd moeten streven naar de leiding van zijn Geest.

We willen graag alle echtparen die geen kinderen thuis meer hebben, stimuleren om zich voor te bereiden om op zending te gaan. Elke zending is anders, maar de geestelijke ervaringen die opgedaan worden zijn heel fijn. Wij hebben erg veel geleerd en een beter begrip van het evangelie en onze Hemelse Vader gekregen.

Frank Oddens

Tegen het eindexamen stond ik voor een dilemma: een beroepsopleiding of een zending. Voor mij was die keuze niet gemakkelijk. Op een avond las ik in een tijdschrift van de kerk de woorden van een hedendaagse profeet, die zei dat "het de plicht is van elke jongeman om een zending te vervullen". Die woorden namen alle onzekerheid weg en mijn besluit stond vast.

Een gesprek, wat papierwerk en vijf weken later zat ik met 23 andere zendingelingen in de 'MTC' in Lingfield. Op dat moment besefte ik nog niet wat voor een grandioze tijd mij te wachten stond.

De opleiding en de geestelijke ervaringen die ik tijdens mijn verblijf op de 'MTC' genoot, verzekerden mij ervan dat het de wil van m'n Hemelse Vader was dat ik op zending ging.

Drie weken later vertrok

ik naar Bridgend, een stad in Wales, waar het echte zendingsleven voor mij begon. Het enige wat ik van Wales wist was dat het een apart land was met een eigen taal. Vooral over dat laatste maakte ik mij zorgen ... Ik sprak Engels, maar Wels was mij volkomen vreemd.

Het viel allemaal reuze mee, alleen de oudere generatie spreekt Wels. De mensen waren enorm vriendelijk en ik werd warm ontvangen. De mensen uit Wales staan terecht bekend om hun gastvrijheid, en ik heb daar goede zendingservaringen opgedaan.

Na drie maanden werd ik overgeplaatst naar Engeland. Dat was een hele overgang en tevens een uitdaging. Je moet een vertrouwensrelatie met een Engelsman opbouwen voor je met hem over religie praat. Maar als je dat vertrouwen eenmaal gewonnen hebt, zit je als zendingeling goed.

Nu ik over de helft van

Het Worcester-district. Ouderling Oddens tweede van rechts.

mijn zending ben, voel ik mij enorm dankbaar dat ik toen besloten heb om op zending te gaan. Het is de meest leerzame periode in mijn leven. Het feit dat je twee jaar van huis bent maakt je zelfstandig en het leert je door te zetten als het wat minder gemakkelijk gaat. Ook leer je mensen

respecteren en liefhebben, al zijn het mensen waar je verder weinig mee gemeen hebt. Dit geldt vooral voor je collega, want het is erg belangrijk om als een team samen te werken.

Mijn zending betekent inderdaad heel veel voor me, het is dé gelegenheid om talenten te ontwikkelen die je in je latere leven kunt benutten. Het belangrijkste voor mij persoonlijk is dat ik door mijn zending mijn Heiland echt heb leren kennen. Mijn getuigenis van Jezus Christus en zijn geweldig zoenoffer is op een betekenisvolle manier versterkt. Het evangelie dat wij leren is de enige manier om terug te keren tot onze Hemelse Vader en eeuwig leven te beërven.

Het is een groot voorrecht dit evangelie in dit prachtige land te mogen verkondigen. Ik dank mijn Heiland hiervoor.

Praktisch onderricht aan de 'MTC': de maat slaan. Ouderling Oddens tweede van rechts.

Zendingswerk

In het zendingsveld

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5 BJ

Ronny van de Berge
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire
England WA15 7UP

Daniël Beijerling
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5 BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5 BJ

Hellen Bouwman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv, suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A.

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5 BJ

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
England
SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophall House, Station Square
Coventry, West Midland
England CV1 2PP

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol
England BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesey (GE)
Zwitserland

Herman Michèly
Florida Tampa Mission
P.O. Box 151685
Tampa, Florida 33684
U.S.A.

Frank Oddens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol
England BS9 3BH

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

*Indien er een adres ontbreekt
cq verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het
Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE Nieuwegein
Nederland*

ZWITSERSE SAMARITANEN

Tijdens onze vakantie in Zwitserland, toen wij door de majestueuze Alpen reden, verloor ons busje ineens alle trekkracht. Mijn man Floyd manoeuvreerde de bus naar de kant en probeerde de motor weer aan de praat te krijgen. Plotseling hoorden we een harde knal. „Niks aan de hand,” zei Floyd, “’t zal de motor zijn die terugslaat.”

Karen L. Brown

Maar iets in mij zei me achterom te kijken. Tot mijn grote schrik zag ik dat er vlammen uit de achterkant van de bus sloegen.

„Hij staat in brand!” schreeuwde ik. Floyd reageerde onmiddellijk. „Iedereen eruit!” schreeuwde hij terwijl hij uit het busje sprong en eromheen rende om de deur open te schuiven. Onze twee dochters, zestien en zes jaar oud, stapten snel uit en renden de berm in. Ons vierjarige zoonje, bang en zonder schoenen, vloog zijn vader in de armen. We zeiden hem van het busje weg te rennen, omdat we bang waren dat het elk ogenblik kon exploderen.

De baby en ik waren de laatsten. Het leek wel een

eeuwigheid voor we hem uit zijn stoeltje hadden. Floyd hielp ons uit de bus en ook wij maakten dat we wegwamen.

Het busje begon al een zwarte oliewalm uit te braken, toen er een auto met een Frans echtpaar stopte. De man rende weg om de brandweer te bellen. Zijn vrouw hielp mij met het geruststellen van de kinderen.

Even later hield er een vrachtwagen stil, waarvan de chauffeur het vuur begon te blussen met een brandblusser die hij in zijn wagen had liggen. Toen hielp hij mijn man onze bagage in veiligheids brengen. Het vuur was echter niet helemaal geblust.

Intussen waren er wat boeren op het rumoer afgekomen. Al gauw arriveerden er een grote brandweerwagen en politieauto's. Het vuur werd snel geblust en de rest van onze bagage werd uit het wrak gehaald.

Daar zaten we, gestrand langs een Zwitserse snelweg, onze koffers kriskras verspreid over het gras bij het uitgebrande busje – een heel eind van ons huis in Californië. Maar we waren opgelucht en dankbaar dat we er heelhuids vanaf waren gekomen en het grootste deel van onze bagage nog hadden.

„Is er iemand die Engels spreekt?” vroeg mijn man hoopvol. De omstanders keken hem met glazige blik aan en haalden hun schouders op.

Toen stapten er een man en zijn zoon naar voren. „U naar mijn huis komen,” zei hij in gebrekkig Engels. „U naar mijn huis komen.” Hij wees naar een huisje aan de andere kant van het dal. Hij moest drie keer met zijn kleine wagen op en neer rijden om ons allemaal met onze bagage daar te krijgen. De vrouw en kinderen van onze nieuwe vriend gaven ons te eten, stopten onze vermoeide kinderen in bed en hielpen ons onze spullen te sorteren en weer in te pakken.

De vrouw sprak vloeiend Engels, we praatten tot diep in de nacht met onze gastheer en -vrouw. Pas de volgende ochtend, toen we ons klaarmaakten om te vertrekken, ontdekten we dat ook zij heiligen der laatste dagen waren. Dit schiep nog een extra band met dit gastvrije gezin.

Die dag in de Alpen was de gedenkwaardigste dag van onze vakantie. We zullen die angstige gebeurtenis nooit vergeten. Ook zullen we nooit dat Zwitserse gezin vergeten – broeders en zusters in het evangelie die we bij toeval ontmoetten – en de liefde die zij ons betoonden. □

Karen L. Brown, huismoeder, is leerkracht in het jeugdwerk in de Wijk Encinitas in Californië.

SEREEEN O

Het ontwikkelen van eenvoudig, sereen geloof beperkt ons niet in onze ontwikkeling en prestatie. Integendeel, het kan onze vooruitgang versterken en versnellen.

Enkele maanden geleden bezocht ik met een andere algemene autoriteit het prachtige eiland Tahiti. Ons vliegtuig kwam om ongeveer vier uur 's ochtends op het vliegveld van Papeete aan. We werden afgehaald door een delegatie priesterschapsleiders, geleid door Victor Cave, de regionaal vertegenwoordiger aldaar. We haalden vlug onze koffers op en gingen naar het hotel om nog een paar uurtjes te slapen vóór we aan de slag gingen.

Toen we in de ochtendschemering door de stille straten reden, zagen we iemand oversteken. Broeder Cave remde af om de man in de gelegenheid te stellen over te steken en zei: „Dat is een lid van de kerk. Hij gaat naar de tempel. De eerste dienst begint pas om negen uur, maar hij wil ruimschoots op tijd zijn.”

„Waar woont hij?” werd er gevraagd. Het antwoord: „Twee of drie straten verderop.”

Broeder Cave zei ons dat de conciërge het hek vroeg open doet en dat deze man dan het terrein betreedt en de dag ziet gloren vanaf de heilige grond die de fraaie tempel omringt.

Ik veronderdeed me over het geloof van die man die zijn slaap en andere bezigheden opofferde om te mediteren. Sommigen zullen ongetwijfeld zeggen: „Wat dom! Wat een tijdverspilling! Hij had langer kunnen slapen of kunnen studeren.” Ik hoop dat deze getrouwe man in die meditatieve uren zichzelf en zijn Schepper leert kennen.

Het is belangrijk dat wij zo'n eenvoudig, sereen geloof ontwikkelen. Ik dring aan op volledige aanvaarding van de fundamentele waarheden van ons geloof. Tegelijk dring ik er bij u op aan niet teveel tijd te besteden aan details, ingewikkelde zaken en alle ogenschijnlijke tegenstrijdigheden die velen onder ons lijken te veront-rusten. Soms besteden we onze tijd

GELOOF

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

aan het bevredigen van intellectuele hoogmoed en proberen we *alle* antwoorden te vinden voordat we er *één* aanvaarden. Allen zoeken we naar waarheid en kennis. Het ontwikkelen van eenvoudig, serien geloof beperkt ons niet in onze ontwikkeling en prestatie. Integendeel, het kan onze vooruitgang versterken en versnellen. Dat komt doordat onze aangeboren gaven en prestatiedrang altijd toenemen door nieuwe ontwikkeling of kennis.

Nephi verklaarde dat zijn broers zó verdorven en ongevoelig voor de Geest waren geworden, dat ze „gevoelloos” werden, hoewel zij een engel hadden gezien en gehoord, en ofschoon God met zachte inspraak tot hen had gesproken (zie 1 Ne. 17:45). In tegenstelling tot hun houding zegt Nephi ons dat als wij „verheugen in Christus’ woorden (. . .) Christus’ woorden u alles zullen zeggen wat gij moet doen” (2 Ne. 32:3).

H IJ VERSLOND HET HANDBOEK

Ik heb een goede vriend. We groeiden samen op. Hoewel hij een goed stel hersens heeft, was hij geen goede leerling op school. Moelijkheden in het gezin beperkten zijn scholing. Hij heeft de middelbare school niet afgemaakt. Hij tikte een oude, tweedehands vrachtwagen op de kop en begon zand en grind te vervoeren voor een paar aannemers. Het was seizoenwerk en bracht niet veel op. De oude wagen had nogal wat mankementen en moest herhaaldelijk naar de garage.

Hij trouwde met een goede vrouw en vond een woning. Financieel hadden ze het niet gemakkelijk, maar op de een of andere manier speelden ze het klaar hun eigen huis te bouwen.

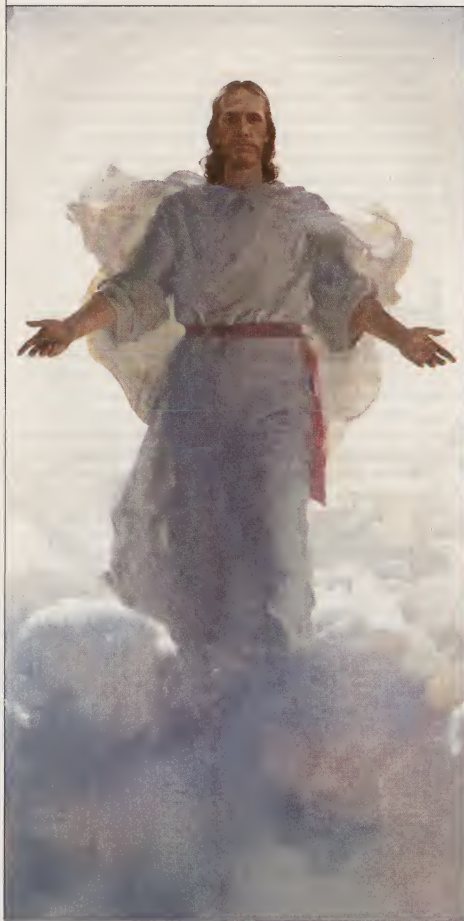
Ik was in die tijd zijn bisschop en riep hem als Aäronische-priesterschapsadviseur. Hij vatte zijn roeping serieus op. Hij verslond het handboek, hij ploos het helemaal uit. Hij bezat een notitieboekje met datums, waarop de jongemannen in de wijk de leeftijd voor verhoging in het Aäronisch priesterschap zouden be-reiken. Hij hield contact met de jongens en leidde de bisschop op de hoogte van hun activiteiten.

Enkele jaren nadat ik was ontheven als bisschop werd hij lid van de bisschop. Hij gaf getrouw gehoor aan de roeping. Later werd hij onze bisschop en deed dat voortreffelijk.

Intussen hadden zijn compagnon en hijzelf geleerd te metselen en waren een bouwbedrijfje begonnen. Ze leverden kwaliteitswerk. Hun diensten waren in trek. Het ging hem voorspoedig en hij werd zeer ge-

JEZUS, DE ZOON
VAN DE VADER, is de Christus
en de Verlosser en Heiland van
de wereld.

JOSEPH SMITH
was het instrument waardoor
het evangelie in zijn volheid
werd hersteld.

HET BOEK VAN MORMON is het woord van God en, zoals de profeet Joseph Smith zei, de sluitsteen van onze godsdienst.

Joseph Smith vertaalt de platen, van Gary Smith

EZRA TAFT BENSON draagt, zoals al zijn voorgangers, als president van de kerk de sleutels en bevoegdheid die hersteld werden door Joseph Smith.

Foto: Busath, Salt Lake City, Utah

respecteerd in de gemeenschap.

Na vele succesvolle jaren als bisschop werd hij in de hoge raad geroepen en vervulde die taak goed en getrouw. Hoewel hij de middelbare school niet afmaakte, is hij nu zakenman, gerespecteerd en geëerd. Met de ruggesteun van een academische opleiding zou hij ongetwijfeld meer hebben bereikt.

Waarvoor slaagde hij in het leven? Vlijt? Zuinigheid? Zelfredzaamheid? Zeker, maar er was meer. Hij zocht trouw en ijverig de zin en de wil van de Heer te kennen. Hij had een eenvoudige, serene geloof.

GEEN BETERE LERAAR
President Stephen L. Richards verklaarde het als volgt: „De onsterfelijke ziel, de vereniging van lichaam en geest, wordt begiftigd met de goddelijke natuur van onze eeuwige Vader en onze oudste Broer, Jezus Christus.” (Algemene conferentie, april 1945.) Die begiftiging met de goddelijke natuur versterkt en vergroot onze talenten en vaardigheden. Er bestaat geen betere leraar, geen grotere kracht dan de goddelijke natuur van de Eeuwige Vader en Jezus Christus.

De profeet en andere kerkleiders zijn eveneens grote leraars. Voordat ik geroepen werd als algemene autoriteit en mij in de tabernakel een plaats werd toegewezen, probeerde ik de conferentie altijd via de televisie of de radio te volgen. Mijn zoon had een keer op het seminarie de opdracht gekregen om verslag te doen van de toespraken op de zaterdag. We luisterden aandachtig. Na afloop zei mijn zoon bedachtzaam: „Wat proberen de algemene autoriteiten ons te zeggen?” Hij probeerde het basisthema van hun boodschappen te begrijpen.

We moeten ons allen afvragen: Wat proberen de algemene autoriteiten ons te zeggen? De profeten kunnen de visioenen der eeuwigheid openen; ze geven ons raad hoe we de wereld kunnen overwinnen. We weten niet wat die raad is als we niet luisteren. We ontvangen de zegeningen die ons beloofd zijn niet als we de gegeven raad niet opvolgen.

Als jonge ringpresident ontmoette ik veel algemene autoriteiten wanneer ze kwamen spreken in onze ringconferentie. Wat een fantastische ervaring! Een week voordat hij geroepen en gestuurd werd als lid van het Quorum der Twaalf, bezocht president Hugh B. Brown één van onze ringconferenties. We genoten van zijn fijne geest en humor. Toen ik hem in zijn jas hielp en met hem meeliep naar zijn auto, vroeg ik: „Ouderling Brown, heeft u enig persoonlijk advies voor mij?”

Zijn antwoord was: „Ja. Volg de algemene autoriteiten.” Hij verkoopt er niet dieper op in te gaan, maar hij liet de indrukwekkende boodschap achter: heb het eenvoudige geloof de algemene autoriteiten te volgen.

Mijn grootmoeder, Maud Wetzel Faust, vertelde

haar kleinzoontjes altijd hoe ze naar de algemene conferentie ging toen president Brigham Young nog presideerde. Behalve Joseph Smith, heeft ze tot aan Heber J. Grant alle presidenten van de kerk gekend. Door de ervaringen die ze in de loop der jaren had opgedaan, had ze dit te zeggen: „Zij die de algemene autoriteiten de rug hebben toegekeerd, zijn niet voorspoedig geweest.”

HOU OP UZELF TE VERONTRUSTEN
De critici van de kerk proberen dit wonderbare werk in diskrediet te brengen wegens de menselijke zwakheden van haar leiders. We erkennen dat alle kerkleiders, in verleden en heden – behalve Christus zelf – onderhevig zijn aan menselijke tekortkomingen en zwakheden. President Gordon B. Hinckley had daar enkele jaren geleden over te zeggen:

„Nadruk leggen op fouten en goede eigenschappen negeren is het schetsen van een karikatuur. Een karikatuur is vermakelijk, maar vaak lelijk en oneerlijk. Iemand kan een wrat op zijn wang hebben maar toch een aantrekkelijk en krachtig gezicht hebben, maar als de wrat te zeer nadruk krijgt ten opzichte van zijn andere gelaatstreken, schiet het portret vaak tekort in integriteit.” (*Church News*, 3 juli 1983, blz. 11.)

In dezelfde verklaring zei president Hinckley: „Als sommige leiders van de kerk in het begin van deze bedeling struikelden, of als iets hun karakter ontserieerde, is het des te verbazingwekkender dat ze zoveel tot stand hebben gebracht.” Dat geldt nu evenzeer.

In een dringende bede tot de heiligen om zich meer om het gewone te bekommeren, gaf president Wilford Woodruff deze raad aan de kerk: „Houd op uzelf te verontrusten over wie God is; wie Adam is; wie Christus is; wie Jehova is. Laat dat in hemelsnaam rusten. Waarom uzelf ongerust maken over deze zaken? (. . .) God is God, Christus is Christus. De Heilige Geest is de Heilige Geest. Dat zou voor u en mij genoeg moeten zijn. Als we meer willen weten, laten we dan wachten tot we daar zijn waar God is. Ik zeg u (. . .) verneder u voor de Heer; zoek naar licht, naar waarheid en naar kennis van de gewone zaken van het koninkrijk Gods.” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, uitgegeven door G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, blz. 135–136.)

Om „kennis van de gewone zaken van het koninkrijk Gods” te hebben, moet men zijn geestelijke onschuld bewaren. Dat vereist het vermijden van cynisme en kritiek. Dit is het tijdperk van de cynicus en de criticus.

President Hinckley: „Kritiek is de voorloper van echtscheiding, de kweker van opstandigheid, soms het middel dat tot mislukking leidt. In de kerk zaait het de kiem van inactiviteit en uiteindelijk afvalligheid.” (*Church News*, 3 juli 1983, blz. 10.)

ENKELE FUNDAMENTELE WAARHEDEN
Om geestelijke onschuld – eenvoudig, sereen geloof – te verkrijgen, moeten we enkele waarheden aanvaarden. Ze zijn fundamenteel. Het betekent te geloven dat:

1. Jezus, de Zoon van de Vader, de Christus is en de Verlosser en Heiland van de wereld;
2. Joseph Smith het instrument was waardoor het evangelie in zijn volheid werd hersteld;
3. Het Boek van Mormon het woord van God is en, zoals de profeet Joseph Smith zei, de sluitsteen van onze godsdienst;

4. Ezra Taft Benson, zoals al zijn voorgangers, als president van de kerk de sleutels en bevoegdheid draagt die hersteld werden door Joseph Smith.

U kunt zich afvragen: „Hoe kan ik het serene geloof en de geestelijke verzekering krijgen van elk van deze waarheden?“ Dit serene geloof kan door gebed en studie komen en een nederige gewilligheid de geboden te onderhouden.

Maar laten we duidelijker zijn. Wat de eerste waarheid betreft, het aanvaarden van Jezus als de Christus, hebben we tweeduizend jaar onderricht en traditie die ons helpen om Hem als onze Verlosser en Heiland te aanvaarden. Dus deze waarheid is, in eerste instantie tenminste, wellicht het gemakkelijkst te aanvaarden, na studie, gebed en het volgen van zijn leringen.

De tweede waarheid, de roeping van Joseph Smith als de profeet van de herstelling, is voor de oprechte zoeker misschien moeilijker te aanvaarden. Om een behoorlijke waardering voor de grootheid van Joseph Smith's zending te krijgen, moeten we een pas naar achteren doen en het hele vergezicht aanschouwen. Voor mij is de enige logische verklaring voor de grootheid en het succes van zijn werk dat hij zag wat hij zei te zien en dat hij was wie hij zei te zijn. Ook de vruchten van zijn werk, voor iedereen duidelijk zichtbaar, zijn een getuigenis van de goddelijkheid van zijn werk.

De derde waarheid, namelijk een getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon, komt, naar mijn overtuiging, precies zoals Moroni beweert: door de kracht van de Heilige Geest – door God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus, te vragen of het boek waar is. Dan volgt de belofte: „Indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken“ (Moro. 10:4).

De vierde waarheid is absoluut noodzakelijk om sereen geloof te genieten. Het is de stelling dat president Ezra Taft Benson de erfgenaam is van de herstelde sleutels, evenals zijn voorgangers sedert Joseph Smith dat waren. Sommigen aanvaarden de Heiland, de goddelijke zending van Joseph Smith en het Boek van Mormon, maar denken dan dat de kerkleiders na

Joseph op de een of andere manier afgedwaald zijn. Velen die dit dachten hebben anderen meegetrokken, hun pogingen zijn niet voorspoedig geweest.

DE OVERDRACHT VAN SLEUTELS
Er is een krachtig precedent dat door de eeuwen tot ons komt om de opvolging in autoriteit te staven. Na de kruisiging van de Heiland werd Petrus, als senior-apostel, president van de kerk. Sinds de herstelling van de priesterschapssleutels aan Joseph Smith, is dit gebruik in de opvolging in het ambt van president van de kerk voortgezet.

Daar ieder van de apostelen geordend is tot het apostelschap en het Quorum der Twaalf, zijn hem alle sleutels van het koninkrijk Gods op aarde verleend – waarvan sommige passief blijven tot aan de dood van de president van de kerk. Na de dood van de president van de kerk berusten de sleutels bij het Quorum der Twaalf als geheel. Wanneer er een nieuwe president wordt geordend en aangesteld legt het Quorum der Twaalf gezamenlijk de handen op zijn hoofd en activeren de sleutels die hij droeg sinds hij tot apostel geordend werd. Dat is zo geweest sinds Petrus, Jakobus en Johannes de sleutels verleenden aan Joseph Smith. Zo ook met president Benson.

Vanwege deze overdracht van sleutels en autoriteit kunnen we naar waarheid zeggen dat er nu priesterschapautoriteit op aarde is, waarvan president Benson de sleutels draagt.

Het aanvaarden van deze vier waarheden, samen met de verordeningen die door de kerk worden bediend en gehoorzaamheid aan de geboden, is een stevig fundament voor het smaken van de belofte van de Heiland – vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld (zie LV 59:23).

Ik geef mijn getuigenis als bijzondere getuige van Christus, dat de Vader en de Zoon aan de jongen Joseph Smith zijn verschenen en dat hem gezegd werd de kerk wederom in zijn volheid op aarde op te richten. Ook getuig ik van de goddelijke en ware boodschap van het Boek van Mormon. Ik geloof dat president Benson alle sleutels en autoriteit bezit om de aangelegenheden van Gods koninkrijk op aarde te besturen.

Net zoals die man in Tapeete die 's ochtends vroeg de straat overstak en zich naar de tempel haastte, kunnen we ons verheugen in een zuiver geweten in de tempels van God. Het bezitten van eenvoudig, sereen geloof kan ons doen uitstijgen boven de zelfzuchtige, lage en begeerige kanten van de wereld, naar vrede en eeuwig leven. □

Verkort overgenomen uit een toespraak die broeder Faust onlangs uitgesproken heeft op de Brigham Young University in Provo, Utah.

EEN „MARATHON” IN MEXICO

Brigida A. de Perez

Ik wil graag iets vertellen over een ervaring en les die ik nooit zal vergeten.

Een paar jaar geleden maakte men bekend dat er een 'marathon' van 17 kilometer gehouden zou worden tussen de naburige stadjes Jaltocan en Huejatla (Mexico). Een maand voor de wedstrijd verraste mijn 72-jarige man mij door aan te kondigen: „Ik ga een paar kilometer hardlopen, en als het goed gaat, doe ik mee aan de marathon.”

Niet lang daarna, vroeg in de ochtend, stelde hij zichzelf tot doel een bepaalde afstand hard te lopen. Het ging goed. Het parcours dat hij had uitgekozen liep wel bergafwaarts, dus dat was gemakkelijk. Ik hield hem voor dat het parcours van de marathon voornamelijk bergopwaarts was. Maar onder luide bijvalsbetuiging van de familie besloot mijn man toch om mee te doen. Onze zoons kochten een paar goede sportschoenen voor hem en een van hen schreef zich ook in voor de marathon.

26 november, de dag van de wedstrijd brak aan. Met uitzondering van mijn man en onze 38-jarige zoon waren alle overige deelnemers voor in de twintig. Meteen na het startschot kwam mijn man in een goed loopprijs. Mijn schoondochter en ik volgden in de auto om onze echtgenoten om de twee of drie kilometer wat water te geven. Toen mijn man ongeveer tien kilometer had gelopen zei ik: „Hé oudje, ga even zitten en rust wat uit, net als de anderen.” Hij antwoordde: „Nee, ik stop niet want als ik dat doe haal ik de finish niet.” En hij liep in hetzelfde tempo door.

Er stonden veel toeschouwers langs het parcours die hun ogen niet konden geloven toen zij een 72-jarige man voorbij zagen rennen. Toen mijn man vijftien kilometer had afgelegd, bad ik in stilte dat Leon de kracht zou hebben om de wedstrijd uit te lopen. Een van mijn kleinzoons moedigde hem aan en riep: „Het gaat geweldig, opa! Nog maar twee kilometer!” Zijn kinderen en kleinkinderen en alle mensen juichten hem toe.

Van de 32 deelnemers haalden er maar zes de eindstreep, waaronder Leon en onze zoon. De jongeman die de wedstrijd won deed er een uur en vijftien minuten over. Mijn man kwam als laatste over de eindstreep, onze zoon als één na laatste.

Toen Leon over de eindstreep kwam, klaptten de kinderen in hun handen en riepen: „Opa, opa, heja, heja!” De burgemeester van het stadje omhelsde hem, er werd vuurwerk afgeschoten en er speelde een fanfare. Er werd bekendgemaakt dat een groot sportman van 72 jaar de wedstrijd had gelopen in twee uur en vijftien minuten. Onze kinderen en ik huilden van vreugde. Leon hield slechts de helft van het prijzengeld en schonk de rest aan liefdadigheidsinstellingen. Zijn milddadigheid en zijn vastberadenheid om de wedstrijd uit te lopen waren een groot voorbeeld voor zijn kinderen.

Later bedacht ik me dat het leven eigenlijk veel overeenkomst vertoont – een wedstrijd waarbij we ons enorm moeten inspannen om de eindstreep te halen. Als we daarin slagen zingen de engelen van vreugde, net zoals de kinderen mijn man inhaalden. En net zoals de burgemeester Leon omhelsde, zo zal ook de Heer ons met blijdschap ontvangen, ons in zijn armen sluiten en zeggen: „Welkom, goede en getrouwe dienstknecht.”

Niet als de juichende toeschouwers langs het parcours van de 'marathon' moedigen leiders van de kerk ons aan langs de levensweg en helpen ons goede moed houden en voorzien ons van levend water. De algemene autoriteiten zijn profeten die zeggen: „Houd moed, wees standvastig, laat de hoop niet varen, en als u tot het einde toe volhardt, zult u het eeuwige leven hebben.” □

Ten tijde van de wedstrijd was Leon Perez president van de Gemeente San Felipe Orizatlan in het Zendinggebied Mexico-Stad Noord-Mexico.

HET WARE LICHT

Martina Schübel

Enige tijd terug zei iemand tegen mij:
„Was het voor jou niet beter geweest als je
nooit was geboren? Denk eens aan alle proble-
men die jij in je leven hebt gehad en aan alles dat
aan jou is voorbijgegaan.”

Diep gekwetst protesteerde ik: „Maar ik geniet
van het leven!” Waarop mijn vriend antwoordde:
„Dat is niet altijd zo geweest, is het wel?”

Nu ik erop terugkijk, besef ik dat hij volkomen gelijk
had; dat is niet altijd zo geweest. U moet weten dat ik blind
ben. Er waren momenten dat ik wanhopig was, nachten
dat ik mezelf in slaap gehuild heb en maanden dat ik
apatisch was. Er was een tijd dat ik de
dag doorbracht in zelfmedelij-
den, dat was de tijd dat

bus wacht en niet weet of ik de bus moet hebben die
eraan komt of een andere. Ook kan ik mijn dagelijkse
werk niet doen zoals ik dat zou willen. Mensen stellen
zich gereserveerd op, ze weten niet zeker hoe ze me
moeten benaderen.

Maar dat zijn onbenulligheden, niet echt belangrijk.
De echt belangrijke zaken in het leven onderscheiden
we niet met de ogen. Ik weet dat mijn wereld kleiner is
dan de uwe, maar toch bevat zij die kostbare zaken die
voor mij het leven zijn: de zekerheid dat wij Gods
kinderen zijn en dat onze Hemelse Vader van ons
houdt met een liefde die geen taal op aarde ooit
zou kunnen beschrijven; de overtuiging dat

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen de enige ware kerk is, dat
wij openbaring ontvangen door een
profeet van God en dat Jezus de Christus
voor mij gestorven en opgestaan is om
verzoening te doen voor onze zonden
en ons het eeuwige leven te geven. Ik
voel me veilig en geborgen. Ik put
vreugde en vrede uit deze kennis.

Ik verheug mij in het evangelie,
hoewel mijn verstand de weergalozes
schoonheid ervan niet geheel kan be-
vatten. Met bewondering overdenk ik dit
licht en ik zou het nooit willen ruilen voor
het licht dat me nu onthouden is.

Als ik denk aan de moeilijkheden en het verdriet die
misschien voor mij in het verschiet liggen, vind ik
troost in de woorden van die grote belofte van de
Heiland:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en
Ik zal u rust geven” (Matt. 11:28).

Wat een troostrijke gedachte, dat Hij ons rust zal ge-
ven! Het leven zal prachtig zijn, het leven zal rijk zijn,
het leven zal de moeite waard zijn. □

ZIJN WOORDEN VERVULD

Erika Heymann

ik zei dat er geen God is, want een God zou nooit
toestaan dat zoiets gebeurde. Ja, er waren periodes
dat ik in het duister naar de zin van het leven zocht,
periodes dat ik werkelijk blind was.

Ik moet toegeven dat ik mijn problemen heb. Die
beginnen 's ochtends als ik opsta en ik niet weet of de
kleren die ik aantrek bij elkaar passen. Of als ik op de

Mijn man en ik werden in 1973 lid van de kerk. Vóór
onze doop was onze zoon, ons enig kind, na een
openhartoperatie op tweejarige leeftijd overleden.

We wilden heel graag weer een kind hebben, vooral toen we steeds meer gingen begrijpen van de beginselen van het evangelie.

Een jaar later beloofde onze ringpatriarch mij dat de Heer me meer kinderen zou geven, als ik Hem in geloof daarom zou vragen en als ik waardig zou blijven.

In 1976 werd ik zwanger, maar na vier en een halve maand kreeg ik een miskraam.

Onze zoon Christian werd in 1982 geboren, zes jaar nadat ik mijn patriarchale zegen had ontvangen. Hij werd te vroeg geboren en met de keizersnede gehaald. Hij woog maar 800 gram en de artsen gaven ons weinig hoop. Tot hun verbazing ging Christian heel goed vooruit, nadat mijn man hem gezalfd had.

Drie dagen na zijn geboorte zou ik hem gaan bezoeken. Wat wilde ik mijn zoon graag zien. Ik werd om half drie 's ochtends wakker.

Terwijl de tranen me over de wangen stroomden, smeekte ik de Heer: „Hemelse Vader, laat hem alstublieft niet sterven, ik wil hem zo graag bij me houden,” en ik voegde eraan toe, „Maar als dat niet Uw wil is, Vader, accepteer ik dat”.

Later op de ochtend kwam mijn man thuis en vertelde dat onze zoon om kwart voor drie was overleden. Het was een afschuwelijk verlies en we huilden en bouden samen. Onze gebeden werden verhoord en we voelden ons omringd door warmte en een vredig gevoel.

In het ziekenhuis had ik vele malen mijn patriarchale zegen gelezen. Nadat ik de zegen had ontvangen, hadden we inderdaad een kind gekregen.

Maar daar stond het toch echt, uit de mond van de patriarch: De Heer zou ons kinderen geven. Ik was nu al vijfendertig en moedeloos na het verlies van twee kinderen.

In 1984, twee jaar na de dood van Christian, werd onze lieve dochter geboren. Ik stierf bijna bij haar geboorte.

We verheugen ons over het feit dat we weten dat onze twee zoons op ons wachten in de geestenwereld, en we zijn heel blij met onze dochter die haar eerste gebed al heeft gezegd. Als er nog meer kinderen voor ons zijn weggelegd, zullen we ze met blijdschap ontvangen.

Het evangelie is waar. Het heeft ons leven verrijkt en ons waarachtig geluk gegeven. □

ZE VERWACHTTEN DE LAATSTE SACRAMENTEN

Richard L. Emery

Ik hoorde voor het eerst over Sharon toen mijn beschop mij vroeg naar het plaatselijke ziekenhuis te gaan en een vrouw te zalven die gewond was geraakt bij een auto-ongeluk. Ik had net een andere zuster in hetzelfde ziekenhuis bezocht, dat een flink eind van mijn kantoor vandaan lag. Omdat ik die dag niet veel had kunnen doen, had ik weinig zin om diezelfde rit weer te maken en ergerde ik me eigenlijk een beetje. Ik geef toe dat mijn gedachten op weg naar het ziekenhuis niet bijster positief waren.

Sharon en haar gezin waren na hun vakantie op weg naar huis toen hun auto frontaal tegen een grote vrachtwagen botste.

Sharon raakte ernstig gewond; zij had oogletsel opgelopen, een gebroken arm en neus, interne bloedingen en een verbrijzelde schedel. Een van Sharons zoons was bij het ongeluk omgekomen. Een andere zoon had een gebroken been. Haar man en de twee andere kinderen waren licht gewond.

Op de afdeling eerstehulp van het ziekenhuis had de dokter haar onderzocht en het verplegend personeel gezegd dat het een aflopende zaak was. Sharon had om een priesterschapszegen gevraagd.

Toen ik in het ziekenhuis aankwam stond er een ander lid van de wijk op me te wachten om me te assisteren bij het zalven.

Mijn collega zocht op Sharons hoofd naar een plaats om de gewijde olie op te doen – een moeilijke opgave omdat haar schedel zo zwaar beschadigd was. Uiteindelijk vond hij een klein plekje aan de zijkant van haar hoofd.

Toen ik de zalving moest bevestigen en haar een zegen geven, zocht ik naar woorden. Ik had nog nooit iemand gezalfd die op sterven lag, en ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik liet mij door de Geest leiden. Ik herinner mij dat ik haar ervan verzekerde dat ze in leven zou blijven en haar kinderen zou grootbrengen, dat haar aardse zending nog niet voorbij was, dat haar gezin haar nog steeds nodig had, en dat haar verwondingen snel zouden genezen.

DE MORMOONSE BELEVING

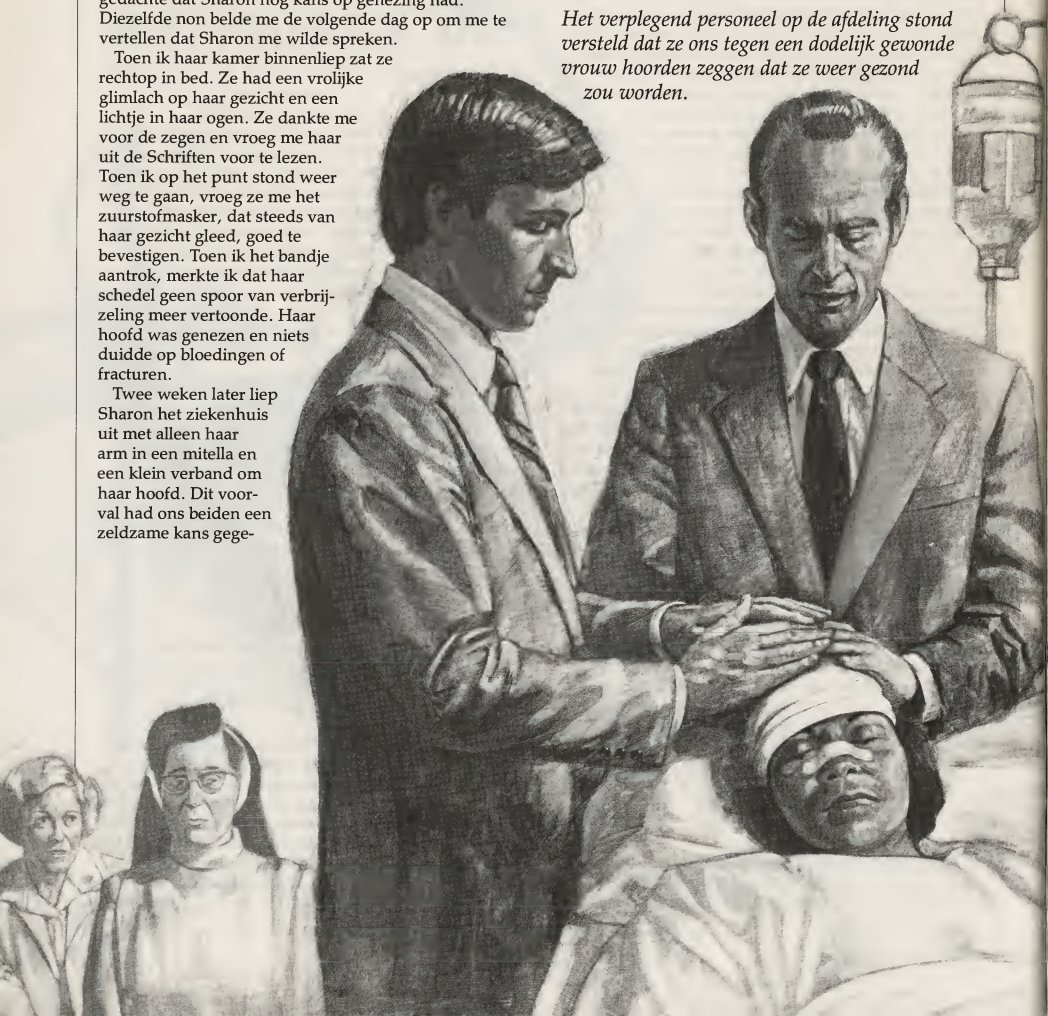
Deze woorden waren een grote verrassing voor het verplegend personeel op de afdeling, dat bestond uit verpleegsters en nonnen. Zij verwachtten de laatste sacramenten en stonden versteld dat ze ons tegen een dodelijk gewonde vrouw hoorden zeggen dat ze weer gezond zou worden. Een van de nonnen die na de zegen met ons sprak was zeer onder de indruk van de gedachte dat Sharon nog kans op genezing had. Diezelfde non belde me de volgende dag op om me te vertellen dat Sharon me wilde spreken.

Toen ik haar kamer binnenliep zat ze rechtop in bed. Ze had een vrolijke glimlach op haar gezicht en een lichte in haar ogen. Ze dankte me voor de zegen en vroeg me haar uit de Schriften voor te lezen. Toen ik op het punt stond weer weg te gaan, vroeg ze me het zuurstofmasker, dat steeds van haar gezicht gleed, goed te bevestigen. Toen ik het bandje aantrok, merkte ik dat haar schedel geen spoor van verbrijzeling meer vertoonde. Haar hoofd was genezen en niets duidde op bloedingen of fracturen.

Twee weken later liep Sharon het ziekenhuis uit met alleen haar arm in een mitella en een klein verband om haar hoofd. Dit voorval had ons beiden een zeldzame kans gege-

ven. Voor Sharon was dit een gelegenheid om haar buitengewone geloof in het priesterschap te tonen; voor mij was het een periode waarin ik mijn belofte hernieuwde om waar dat nodig is anderen bereidwillig met het priesterschap te dienen. □

Het verplegend personeel op de afdeling stond versteld dat ze ons tegen een dodelijk gewonde vrouw hoorden zeggen dat ze weer gezond zou worden.

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Is er iets waar van het geloof dat wij beschermengelen hebben die over ons waken en ons beschermen?

*Larry E. Dahl,
professor in
kerkgeschiedenis
en -leer,
Brigham Young
University.*

Onze Schriften bevatten verwijzingen naar „engelen” en „dienende engelen”. De term „beschermengel” wordt echter niet gebruikt.

De Schriften onderwijzen ons over de rol van „dienende engelen”, zoals Mormon al getuigde:

„... het is door geloof dat engelen verschijnen om mensen te dienen; daarom, indien deze dingen hebben opgehouden, wee de mensenkinderen, want het is wegens ongelooft” (Moro. 7:37).

De Schriften wijzen uit dat engelen verschijnen aan mensen en hen dienen om:

– gebeurtenissen aan te kondigen aangaande Gods werk en heerlijkheid, en om ervan te getuigen.

(Zie ook Matt. 1:20–21; 28:1–6; Luc. 1:11–20; 2:8–14; Op. 14:6–20; en LV 88:92–110.)

– het evangelie te prediken aan de mensenkinderen „... om hen te dienen, en hun de komst van Christus bekend te maken . . .”. (Moro. 7:22; zie ook Moz. 5:58.)

– „... door het verkondigen van Christus’ woord

aan de uitverkoren vaten des Heren de weg te bereiden onder de mensenkinderen, opdat zij van Hem mogen getuigen.” (Moro. 7:31; zie ook Mos. 3:1–27.)

– „... hun rechten, hun sleutelen, hun eer, hun majesteit en heerlijkheid, en de macht van hun priesterschap . . .” op aarde bekend te maken. (LV 128:21; zie ook 27:12; 110:11–16; en JS-G 68–70.)

– de dienaren van de Heer te beschermen en te leiden in moeilijke tijden, zodat zij zijn doeleinden kunnen bereiken. (Zie Hand. 5:18–20; Dan. 3:28; 1 Ne. 3:29; en Hel. 5.)

– in moeilijke tijden troost, onderricht en waarschuwingen te geven aan getrouwen. (Zie Gen. 16:7; Ex. 23:20–23; Matt. 2:13, 19–20; 1 Ne. 11:14–15, 30; en Alma 8:14–18.)

Wie zijn deze engelen? De Heer heeft geopenbaard dat „er [. . .] geen engelen [zijn], die op deze aarde bedienen, behalve zij die ertoe behoren of hebben beoord” (LV 130:5). Die engelen kunnen geesten zijn die nog niet in de sterfelijkheid geboren zijn of die op aarde geleefd hebben, maar nog niet opgestaan zijn. Of zij kunnen personen zijn, met tastbare lichamen, die opgestaan of opgenomen zijn (LV 129:1–9).

President Joseph F. Smith gaf ons begrip over engelen die de bewoners der aarde dienen: „Vandaar dat de boodschappen die worden gezonden om de bewoners van deze aarde te bedienen, geen vreemde zijn, maar dat zij afkomstig zijn uit de rijen van onze verwanten, vrienden, medemensen en mededienstknechten. Het waren de profeten van ouds die gestorven waren, die hun medemensen op aarde kwamen bezoeken. Zij kwamen tot Abraham, tot Isaak en tot Jakob (. . .) zulke wezens (. . .) die de Heiland dienden en Hem op de berg bedienden (. . .) onze vader en moeder, broers, zusters en vrienden die zijn heengegaan en gelovig zijn geweest en waardig om deze rechten en voorrechten te ontvangen, kunnen een zending toegewezen krijgen om hun verwanten en vrienden op aarde nogmaals te bezoeken en vanuit de tegenwoordigheid van God boodschappen van liefde, waar-

schuwing of vermaning en opdrachten te brengen aan hen die zij in het vlees hebben leren liefhebben.”
(*Evangelieleer*, blz. 438–439.)

Maar hebben wij een persoonlijke „beschermengel“ die ons begeleidt in dit leven?

Tijdens een algemene conferentie in 1973, vertelde president Harold B. Lee over het ontvangen van een zegen van een onzichtbare hemelse boodschapper:

„Ik had last van een maagzweer die steeds erger werd. We hadden door een zendingsgebied gereisd; mijn vrouw Joan en ik kregen de volgende morgen het gevoel dat wij zo vlug mogelijk naar huis moesten gaan. (. . .)

„Op weg naar huis zaten we in het voorste gedeelte van het vliegtuig. Enkele leden van de kerk zaten in het achterste gedeelte. Op een gegeven moment legde iemand zijn hand op mijn hoofd. Ik keek op. Ik zag niemand. Dat gebeurde nog een keer vóór we aankwamen: weer beleefde ik hetzelfde. Wie het was, door welk middel of medium zal ik wel nooit weten. Ik weet alleen dat ik een zegen ontving, die ik, zoals ik een paar uur later ontdekte, hard nodig had.

„Zodra we thuisgekomen waren belde mijn ongeruste vrouw de dokter op. Het was ongeveer 11 uur 's avonds. Hij riep me aan de telefoon en vroeg hoe ik me voelde. Ik zei: 'Wel, ik ben erg moe. Ik geloof dat het wel gaat.' Kort daarna kreeg ik echter zware bloedingen. Als dat in het vliegtuig gebeurde was, had ik er hier vandaag niet over kunnen spreken.” (*De Ster*, maart 1974, blz. 126.)

President Lee beloofde de jeugd ook de hulp van een „beschermengel van de Heer“:

„Jongeren, wij reizen samen. (. . .) Het kan een storm zijn waarin de toorn van de natuur losbarst of het kan een geestelijke of emotionele storm zijn die ons met schipbreuk bedreigt. Wat ook de gelegenheid of de oorzaak is, door geloof, gesterkt door vasten of, zoals Paulus, na lang zonder eten [te zijn] gebleven', staat jullie in die „bewogen nacht“ een „beschermengel“ bij van de Heer – aan wie je toebehoort en wie je

dient.” (*Decisions for Successful Living*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973, blz. 79–80.)

Of iedereen een „beschermengel“ heeft of niet was een onderwerp waarover ouderling John A. Widtsoe jaren geleden sprak:

„Ongetwijfeld behoeden engelen ons vaak voor ongelukken en kwaad, voor verleiding en zonde. Het is juist om ze beschermengelen te noemen. Veel mensen hebben getuigd en kunnen getuigen van de leiding en bescherming die ze hebben ontvangen uit bronnen buiten hun natuurlijke gezichtsveld. Zonder de hulp die we ontvangen door de constante aanwezigheid van de Heilige Geest, en van eventuele heilige engelen, zouden de moeilijkheden van dit leven zeker vermenigvuldigd worden. „Het populaire geloof echter, dat aan iedereen die in deze wereld geboren wordt, een beschermengel wordt toegewezen die voortdurend die persoon moet vergezellen, kan niet gestaafd worden. (. . .) Een engel kan een beschermengel zijn, zelfs al komt hij uitsluitend in opdracht om ons bijzondere hulp te verlenen. In feite lijkt de voortdurende aanwezigheid van de Heilige Geest zo'n voortdurend gezelschap van engelen onnodig te maken.

„Totdat wij nadere kennis hebben verkregen, kunnen we dus zeggen dat engelen gezonden worden om over ons te waken naar onze behoefte: maar we kunnen niet met zekerheid zeggen dat iedereen een beschermengel heeft die ons voortdurend vergezelt.” (*The Improvement Era*, april 1944, blz. 225.)

Zowel president Joseph Fielding Smith en ouderling Bruce R. McConkie erkenden dat we op kritieke momenten in ons leven hulp kunnen krijgen van dienende engelen, maar dat de ware „beschermengel“ voor ieder individu bestaat uit de macht en leiding die ons ter beschikking staan door middel van het licht van Christus en de Heilige Geest. (Zie ook Joseph Fielding Smith, *Leer der zaligmaking*, samengesteld door Bruce R. McConkie, deel 1, hoofdstuk 3.)

De beschikbare gegevens lijken het volgende op te leveren:

(1) Ons staat voortdurend de beschermende invloed van het licht van Christus en de Heilige Geest ter beschikking.

(2) Soms worden dienende engelen aan de dienaren van de Heer en aan andere getrouwen gezonden om in tijden van nood te leiden, te troosten, te beschermen en te onderwijzen.

(3) Onder engelen die ons dienen – zichtbaar of onzichtbaar – kunnen zich geliefden bevinden die reeds heengegaan zijn en bezorgd zijn over ons welzijn.

(4) Geloof is een voorwaarde voor de bediening van engelen. □

In de avondmaalsgebeden beloven we om Jezus Christus altijd indachtig te zijn. Op welke manieren kunnen we Hem indachtig zijn?

Doreen Woolley,
seminariëleerkracht
in Las Vegas, Nevada.

De avondmaalsgebeden noemen drie handelingen onzerzijds: (1) eten en drinken „ter gedachtenis“ van het lichaam en bloed van Christus, welke het avondmaal symboliseert; (2) de naam van Christus op ons nemen en Hem altijd in-

dachtig zijn; en (3) de geboden onderhouden (zie LV 20:77–79).

De Heer op zijn beurt belooft dat wij „altijd zijn Geest met [ons] zullen hebben. Wat een heerlijke belofte! Maar wat wil het zeggen om iets of iemand indachtig te zijn, of iets „ter gedachtenis“ van iets of iemand te doen?

Het woordenboek omschrijft *indachtig* met „denken- de aan iets om zich ernaar te regelen; in de gedachte, voor ogen houdende“. Christus indachtig zijn wil dus zeggen dat wij vaak aan Hem denken en onze aandacht richten op zijn leringen en zijn verzoening voor onze zonden. Ons op Christus en zijn verzoening concentreren, zet ons ertoe aan te evalueren in welke mate wij onze verbonden met Hem naleven en ons inspannen om ons leven in overeenstemming te brengen met zijn leringen. Deze inspanning brengt ons dichter tot de Heer en geeft ons het gezelschap van de Heilige Geest.

President David O. McKay onderwees dat het deelnemen aan het avondmaal stoelt op drie fundamentele zaken: „Ten eerste, zelfkennis. Het is zelfonderzoek. (. . .) We moeten *waardig* deelnemen, waarbij ieder zichzelf onderzoekt en vaststelt of hij waardig is om aan het avondmaal deel te nemen.

„Ten tweede wordt er een verbond gesloten. (. . .)

„Ten derde is er nog een zegen, en dat is een gevoel van nauwe verbondenheid met de Heer.“ (Aprilconferentie 1946; cursivering toegevoegd.)

Dus als we aan het avondmaal deelnemen, denken we terug aan het verleden, overwegen het heden en beloven opnieuw om in de toekomst Christus' voorbeeld te volgen. Het is een geruststelling te weten dat we in dit streven niet alleen staan; wij kunnen hulp en kracht ontvangen van onze Hemelse Vader. Ammon onderkende dit toen hij zei: „[Ik] wil niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen“ (Alma 26:12). Naarmate wij geestelijk sterker worden door deel te nemen aan het avondmaal en Christus indachtig te zijn, merken we

dat we het gemakkelijker gaan vinden om onze gedachten, gevoelens en handelingen te beheersen.

De Heer indachtig zijn wil ook zeggen dat we Hem leren kennen. We kunnen Hem leren kennen door de Schriften te bestuderen, door ons te verheugen in Christus' woorden (zie 2 Ne. 32:3). Een andere manier waarop we Hem kunnen leren kennen is door zijn voorbeeld te volgen. Naarmate wij in ons handelen meer op Christus gaan lijken, gaan we zijn grote liefde voor ons beter begrijpen – en leren we liefhebben zoals Hij liefheeft. Mormon onderwees: „Naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn.

„Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is” (Moro. 7:47–48).

Als we ware naastenliefde hebben, zijn we Christus indachtig bij alles wat we doen. Wij kiezen zoals Hij zou kiezen, en ons leven weerspiegelt zijn wil. Ons leven van alledag wordt werkelijk christelijk, en wij gaan letterlijk van onze zinnelijke en gevallen staat over tot een staat van rechtvaardigheid, wij zijn door God verlost en worden zijn zoons en dochters (zie Mos. 27:25).

We vinden in onze omgeving genoeg voorbeelden van mensen die dit beginsel begrijpen. Een zuster die ik ken, meldde zich onlangs als vrijwilligster aan bij een congres voor blinden. Leden van de kerk werd gevraagd om in samenwerking met leden van andere kerkgenootschappen de deelnemers te begeleiden naar de verschillende workshops en zalen en te voorzien van informatie. Maar het dienstbetoon van deze zuster ging verder dan alleen het congres. Ze sloot vriendschap met een eenzame vrouw die geen familie had

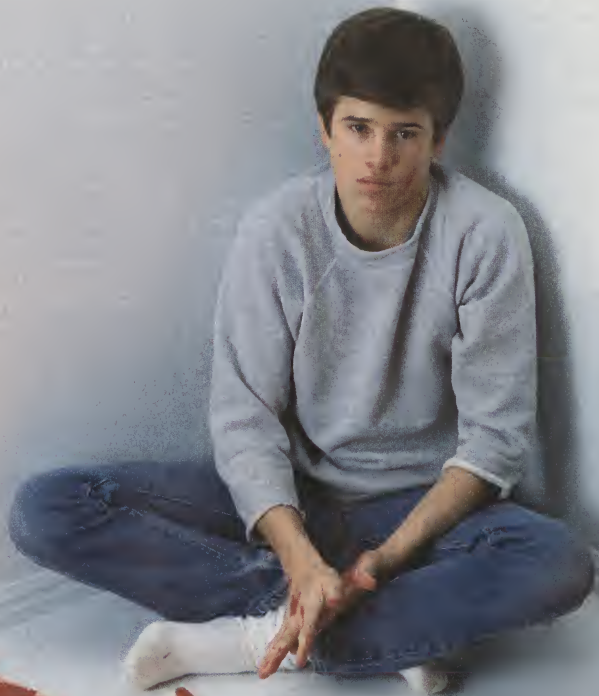
die voor haar kon zorgen. Ze hielp de vrouw met de boodschappen, het huishouden en het vervoer naar de dokter. Toen de vrouw ernstig ziek werd, zat deze zuster aan haar bed om haar vertroosting te schenken. Na het overlijden van de vrouw regelde de zuster de begrafenis en legde zij contact met het enige familielid dat de vrouw had genoemd.

Zulk toegewijd dienstbetoon ging veel verder dan wat de meeste vrijwilligers deden bij het congres! Zij voorzagen in de behoeften van dat moment, maar zij keek verder en verleende werkelijk christelijk dienstbetoon. Dat is wat het wil zeggen Christus indachtig te zijn. Het wil zeggen de beginselen die Hij naleefde en onderwees toe te passen en meer en meer als Hem te worden. Door te handelen zoals Christus dat deed, verdiept ons begrip zich en neemt ons vermogen om te dienen toe. Wij zijn beter in staat de natuurlijke mens af te leggen (zie Mos. 3:19) en leren gehoor te geven aan de ingevingen van de Heilige Geest.

Omdat we maar beginners zijn in het begrijpen van het beginsel indachtig-zijn en hoe dit ons tot de liefde van Christus kan voeren, hebben we soms tastbare „herinneringen” nodig om ons te helpen. Veel kan als „herinnering” dienen: het avondmaal; de Schriften; afbeeldingen van Christus, tempels en algemene autoriteiten; goede muziek; gezinsavond; dienstbetoon; persoonlijk en gezinsgebed; Zijn naam op ons nemen en ernaar streven zijn eigenschappen, instelling en handelingen over te nemen.

Hoewel de Heer ons heeft geboden om deugd en heiligheid voor Hem te betrachten (zie LV 38:24), weet Hij dat wij niet van de ene dag op de andere volmaakt zullen worden. De sleutel is *oefening*. Naarmate we ons elke week bij het avondmaal oefenen in het indachtig zijn van Christus, wordt het gemakkelijker om zijn voorbeeld te volgen. Naarmate we Hem volgen, worden we meer als Hij, ontvangen wij „genade op genade” en gaan wij „van genade tot genade” tot wij in Christus verheerlijkt zijn en een volheid van de heerlijkheid van God ontvangen (zie LV 93:11–20). □

ER IS EEN
UITWEG

Grant Heaton

**Als we zondigen verven we onszelf vast in een hoek.
Bekering is de enige uitweg.**

In een straat, waar veel van het kwade in deze samenleving vertegenwoordigd was, waren de zendelingen een geestelijk eiland.

In de zomer van 1975 was ik 25, mijn vader was net overleden. Hij was werkzaam geweest in de Canadese olie- en gasindustrie met zakelijke belangen in andere delen van de wereld. Ik ging naar Europa en bracht daar geruime tijd door om namens mijn moeder zijn zaken af te handelen.

Elke dag, na uren van vergaderen, namen mijn collega's mij mee de stad in om even te gaan zitten op een beroemde winkelpromenade aan een van de drukste straten van de stad.

De hitte brak alle records die zomer en het leek wel of alle toeristen van Europa in die straat op de been waren. Je zag mensen van verschillende nationaliteiten voorbij lopen, soms in klederdracht, soms schaars gekleed vanwege de hitte.

De straat werd aan beide zijden geflankeerd door exclusieve winkels met dure produkten, maar de verdorven kant van het leven was er ook duidelijk aanwezig: pornobioscopen en -winkels, en cafés. En, in schril contrast met hun omgeving, vier HLD-zendingen bij hun uitstalling.

Hun aanwezigheid wekte verbazing, zelfs bij iemand als ik die niet tot hun kerk behoorde. In deze straat, waar veel van het kwade in deze samenleving vertegenwoordigd was, waren de zendelingen een geestelijk eiland.

Omdat ik nog steeds midden in de besprekingen zat, had ik geen gelegenheid om met de zendelingen te praten, maar ik hield ze in de gaten. Het viel me op dat geen van de jongemannen naar de jongedames op straat keek, hoe schaars gekleed die ook liepen. Dat maakte diepe indruk op mij. Ik besloot 's avonds, na mijn werk, terug te gaan om mezelf aan hen voor te stellen, maar telkens als ik terugging, waren ze weg. Het leek wel of ik altijd op het verkeerde moment kwam. Ik moest een paar dagen de stad uit, maar kort nadat ik weer terug was, zag ik twee zendelingen diezelfde straat door lopen. Later kwam ik erachter dat het hun vrije dag was.

Af en toe keken ze in een etalage. Ik besloot ze te volgen en te kijken voor welke etalages ze belangstelling hadden. Het bleek dat ze naar schoenen of jassen keken, en als ze bij een boekwinkel stilhielden, was dat een winkel waar alleen leerboeken verkocht werden. Ze keken niet bij slijterijen naar binnen of andere winkels die twijfelachtige lectuur of kunst aanboden.

Ik nam me voor om de zendelingen binnenkort bij hun uitstalling op straat aan te spreken, maar voor ik het wist was de zakelijke transactie afgerond en zat ik in het vliegtuig terug naar Canada.

Toen ik thuis kwam vergat ik iets van de gevoelens die ik had gehad toen ik naar de zendingen keek. Maar op verwijzing van een vriend maakten twee zendingen een afspraak met me.

Toen ik de jongemannen mijn flat binnenliet, voelde ik hetzelfde als toen ik de zendingen in Europa op straat zag.

Ik ging zitten en luisterde naar de eerste les. Ik keek de zendingen in de ogen, mij bewust van de oprechtheid van hun getuigenis, en had het idee dat ik hen mijn hele leven had gekend. Na enkele weken de lessen te hebben gevolgd, werd ik lid van de kerk.

Ik heb vaak nagedacht over de zendingen die ik in Europa zag. Als de twee zendingen die ik had gevolgd voor een café hadden stilgehouden en hadden gelachen en geprapt over bier, of als ze een winkel waren binnengegaan waarvan je kunt verwachten dat die de nieuwsgierigheid van jonge mensen opwekt, dan was de kracht van hun voorbeeld verloren gegaan. De wereld ging die zomer aan de zendingen voorbij. Ze hebben nooit geweten dat ik hen in de

gaten hield en dat hun aanwezigheid tot mij getuigde. Ze hebben nooit geweten dat het hun voorbeeld was dat mij raakte en mij ontvanke-lijk maakte voor de evangelieboodschap. Hoewel ze nooit veel mensen op die straat spraken, vraag ik me af hoeveel anderen door hun voorbeeld zijn beïnvloed, net als ik. □

EEN VOORBEELD, EEN GETUIGENIS

Joseph Milner

EEN LES IN DE KOU

De vergadering van ons priestersquorum was afgelopen.

„Dat waren alle bekendmakingen en opdrachten,” zei

broeder Reed, onze quorumadviseur.

„O ja, na afloop wil ik Greg en Tom Glenn nog graag even spreken, als dat kan.”

Nee hè, dacht ik. We zitten in moeilijkheden. Ik boog mijn hoofd, vouwde mijn armen en hoopte dat het slotgebed nooit zou ophouden.

We wisten allebei waarom broeder Reed ons wilde spreken. Tom en ik waren al weken niet op tijd in de priesterschapsvergadering verschenen. Soms kwamen we helemaal niet opdagen, soms kropen we stiltejes op de achterste rij, net op tijd om onze opdrachten voor de avondmaalsvergadering te krijgen en dan weer weg te gaan.

Niet dat we lang in bed bleven liggen of thuis onze tijd verdeden. Integendeel, elke ochtend om half vijf waren wij klaarwakker om aan onze karweitjes op de melkveehouderij te beginnen. Pa had

pas een hartaanval gehad, dus Tom en ik moesten de koeien melken, alles schoon houden en zorgen dat de boerderij bleef draaien.

We hadden de koeien op een vast schema waarbij we op wekdagen op tijd naar school konden; maar op zondag was het moeilijk om alles af te krijgen, te douchen en aan te kleden en om half acht op de priesterschapsvergadering te zijn. Met al het werk dat gedaan moest worden, vonden wij het al goed van onszelf dat we wieso op de priesterschapsvergadering verschenen.

Blijkbaar dacht de adviseur van ons priestersquorum er anders over. Nadat verder iedereen de kamer uit was, schoof broeder Reed een stoel aan. „Jongens,” zei hij op een verbazend vriendelijke toon, „er ontbreekt iets aan dit quorum als jullie er niet zijn. Wat doe ik verkeerd? Vinden jullie mijn lessen slecht, of doe ik iets waar jullie je aan ergeren?”

Wij dachten dat we de les gelezen zouden krijgen, maar broeder Reed dacht dat hij de oorzaak was van ons te laat komen. We haastten ons alle twee om uit te leggen dat het helemaal zijn schuld niet was, en we vertelden hem over ons werk op de boerderij.

„Nou, zouden jullie er wat aan hebben als ik zondagochtend vroeg een handje kwam helpen? Ik zou het een voorrecht vinden, en jullie kunnen dan misschien op tijd naar de priesterschapsvergadering komen. Wat vinden jullie ervan? Hoe laat beginnen jullie?” vroeg hij.

Mijn broer en ik waren al weken niet op tijd in de priesterschapsvergadering verschenen. Soms kwamen we helemaal niet opdagen.

Gregory Glenn, die het verhaal vertelde aan Lisa A. Johnson

Tom en ik dachten tegelijk hetzelfde. Dat konden we broeder Reed niet aandoen. Ten eerste was half vijf veel te vroeg om iemand op zondagochtend uit bed en bij zijn gezin weg te halen. Ten tweede wilden we hem niet door die winterse vrieskou laten komen. En ten derde was er toch niet veel dat hij kon doen omdat we hem niet echt vuil werk zouden geven.

Dus toen hij vroeg hoe laat wij begonnen, zeiden we half vier 's ochtends, in de overtuiging dat geen weldenkend mens zo vroeg zou opstaan, hoe behulpzaam hij ook wilde zijn. We dankten broeder Reed voor zijn oprechte aanbod, schudden hem de hand en verzekerden hem dat we echt zouden proberen om voortaan op tijd op de vergaderingen te komen.

De rest van de week dachten we niet meer aan zijn aanbod, tot we op zondagochtend – een hele koude – om kwart over vier opstonden. Ik keek uit het raam en zag tot mijn grote schrik broeder Reeds auto voor ons huis staan. Ik schoot m'n kleren aan, rende naar buiten en klopte op het jerrampje.

„Morgen,” zei hij opgewekt ter-

wijl hij het raampje naar beneden draaide. Zijn woorden vormden kleine wolkjes tussen ons. Hij stak mij de hand toe, en het was de koudste hand die ik ooit gevoeld had. Het was duidelijk dat hij al een tijd zat te wachten – waarschijnlijk vanaf half vier.

„Komt u maar even binnen, Tom is bijna aangekleed,” zei ik terwijl ik hem binnenliet. Toen holde ik naar binnen om te kijken of Tom klaar was.

Een paar minuten later ploeterden broeder Reed, Tom en ik door sneeuw naar de schuur. We hadden de hoeveelheid werk die verzet moest worden niet overdreven, en broeder Reed deed flink z'n best.

Terwijl wij de koeien molken, hield broeder Reed even op en vroeg bijna verlegen: „Zou ik een slokje van die melk mogen? Ik ben bijna vergeten hoe verse melk smaakt.”

We hadden te doen met onze quorumadviseur. Niet alleen gaven we hem iets te drinken, maar we deden ook een paar liter melk voor hem in een jerrycan om mee naar huis te nemen. Dat was wel het minste wat we voor hem konden doen.

De aanvangstijd van de priesterschapsvergadering kwam steeds dichterbij, en nog was het werk niet af. Uiteindelijk zei broeder Reed dat hij naar huis moest om zich klaar te maken voor de kerk. „Nu begrijp ik waarom het zo moeilijk voor jullie is om op tijd te komen. Ik zal voortaan proberen wat meer begrip te hebben,” zei hij terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd wiste en de schuur uitliep naar zijn auto.

Je had de verbaasde uitdrukking op zijn gezicht moeten zien toen hij de kerk binnenliep en Tom en mij al klaar zag zitten. Wij vonden dat als hij het belangrijk genoeg vond om ons op een bitterkoude ochtend te komen helpen, wij wat sneller konden werken en hem helpen. Ik kan niet zeggen dat we sindsdien elke vergadering allebei op tijd waren, maar we zorgden er wel altijd voor dat in ieder geval een van ons er elke zondag was.

En we kwamen erachter dat broeder Reeds lessen eigenlijk heel goed waren. Maar geen van die lessen haalde het bij de les die hij ons op die koude winterochtend over dienstbetouwen en liefde leerde. □

Hé, Trista, mik je nog steeds op dat celestiale koninkrijk waar je het over hebt gehad?" vroeg mijn nichtje.

Ik was niet voorbereid op die vraag, en even stotterde ik terwijl ik probeerde vast te stellen waar ze het over had. Toen wist ik het weer. De vorige zomer, toen ons gezin op familiebezoek was in Californië, hadden mijn nichtje en ik tot diep in de nacht zitten praten en waren we op het onderwerp kerk gekomen. Mijn nichtje is geen lid en weet heel weinig over de kerk, dus toen ze me vroeg er iets over te vertellen, stemde ik verheugd toe. Ik vertelde haar wat ik wist: over Joseph Smith, wat wij geloven, mijn dromen, mijn angsten – en ook mijn doel om het celestiale koninkrijk te bereiken. Ik gaf haar mijn getuigenis en vertelde haar dat ik wist dat het evangelie waar was. Ik vertelde haar dat ik eeuwig met een door mij uitgekozen metgezel wilde leven, en mijn gezin bij mij wilde hebben. Ze

luisterde aandachtig en stelde een hoop vragen die ik zo goed mogelijk beantwoordde. Toen we gingen slapen, dacht ze na over wat ik haar had verteld, en ik voelde me nogal tevreden over mijn zendingswerk.

Nu, zeven maanden later, stond ik verbaasd dat ze nog wist wat ik haar had verteld.

„Nou?“ Onderzoekend keek ze me aan, in afwachting van een antwoord.

Ik slikte en staarde door het raam naar de vallende sneeuwvlakjes, en keek hoe elk vlakje samensmolt met de miljoenen andere. Was het leven maar zo simpel.

„Mik ik nog steeds op het celestiale koninkrijk?“ vroeg ik mezelf. Ik liet de afgelopen paar maanden de revue passeren en wist dat ik niet erg m'n best had gedaan. Mijn cijfers op school waren niet zo hoog als zou moeten, mijn beste vriendin was niet mijn beste vriendin meer, de gezinsverhoudingen waren niet zo goed als zou kunnen, en wat het belangrijkste was, ik werd steeds minder actief in de kerk. Terwijl ik daar zo zat, ging ik het leven van een andere kant bekijken en besepte ik hoe leeg het was geweest. Ik draaide me om, keek naar mijn nichtje en zei rustig maar vastbesloten, met tranen in

mijn ogen: „Ja, nog steeds.“

O, wat ben ik dankbaar voor een Vader in de hemel die genoeg van mij houdt om mij aan mijn doelen te herinneren. Met zijn hulp kan ik het celestiale koninkrijk bereiken. En als ik aan mezelf twijfel, denk ik gewoon aan die drie woorden, „Ja, nog steeds,“ en dan weet ik dat mijn Hemelse Vader met mij is. □

IK HERINNER ME DE WOORDEN

Trista Crossley

MIJN VADER EN BLINDE JOHN

Dennis K. Allen

Ik zie hem nog voor me: een lange, sterke man van vijftig jaar. Hij droeg altijd overalls, zware werkschoenen en een donkere bril. Hij was een vriend van mijn vader, woonde alleen en werkte af te toe voor ons. Hij heette John en was al meer dan veertig jaar blind.

John woonde in een onafgemaakt huisje met maar één kamer met scheve muren en een heel schuine schoorsteen. Het huis was rommelig en rook naar vocht en verrotting, gebakken voedsel, gerookte spek, koffiedik en kolen- en houtrook. John had het huis gebouwd – vandaar die scheve muren en schoorsteen. Hij at meestal spek en eieren, aardappelen, brood en melk – vandaar die lucht.

Hoewel Johns huis ongeveer twee en een halve kilometer van ons vandaan lag, en ongeveer net zo ver van het winkeltje waar hij zijn boodschappen deed, liep hij altijd met vaste tred over die zandweggetjes, en in een tempo waar ik jaloers op was.

Hij deed wat timmerwerk voor mensen in het dorp die zich niet al te druk maakten om de kwaliteit van het produkt. In een zomer hielp hij mijn vader bij de bouw van een pompstation. John liep dan naar ons huis, werkte de hele dag met mijn vader, at, gezeten op een stapel planken, een lunch die mijn moeder had klaargemaakt en liep 's avonds weer terug naar huis.

Vader keek John altijd na tot hij uit het gezicht was verdwenen.

In de winter en lente reed mijn vader op een schoolbus om de kinderen in de buurt naar school te brengen. De busroute voerde hem vier keer per dag langs Johns huis. Hij toeterde, de schoolkinderen wuifden, en John wuifde dan van achter zijn raam terug alsof hij de kinderen kon zien. Als John zich versliep en niet bij het raam zat, stopte vader en riep vanuit de ingang van de bus: „John, hoe wil je iets gedaan krijgen als je tot de middag in bed blijft liggen?” Dan kwam John naar het raam en gaf een of ander excuus over een wekker die niet was afgelopen, en vader reed weer verder.

Door de wijze waarop mijn vader met John communiceerde heeft zich in mijn herinnering blijvende waardering voor mijn vader postgevat. Vader had geen boeken gelezen, geen colleges gevolgd over een verantwoorde begeleiding van blinde mensen. Hij gebruikte gewoon zijn gezonde verstand en liet John in zijn waarde. Vader ging bijna dagelijks even bij John aan om te kijken of alles in orde was, maar ik kan me niet herinneren dat hij ooit vragen stelde als: „John, alles goed met je? Kan ik iets voor je doen? Heb je iets nodig? Moet ik je ergens heenbrengen?”

In plaats daarvan vroeg vader: „John, ik heb een toespraak voorbereid. Zou jij ernaar willen luisteren en me vertellen wat je ervan vindt?”

„John, ik moet iets bouwen. Wat zou je ervan zeggen als ik het zo en zo deed? Kan jij me helpen?”

Vader vroeg John altijd om hulp, en kreeg die ook altijd; maar in werkelijkheid was vader niet de ontvangende partij – hij gaf. Bij elk contact met John was vaders boodschap: je bent iemand, je bent belangrijk, jouw mening is wat waard, je hebt het recht om hier te zijn, menselijke waardigheid is eeuwig en essentieel.

In die tijd was het gewoon dat je, als je niet meer voor jezelf kon zorgen, naar een „bejaardentehuis” ging. Toen John 71 en ziek was, besloot hij ook naar een dergelijk verzorgingshuis te gaan, en het was alsof er een nieuwe wereld voor hem openging. Daar knapte hij weer helemaal op en ontmoette een gelukkige vrouw die hij zijn Zonnetje noemde. Zonnetje had nooit kunnen lopen. John kon haar met zijn sterke armen en benen helpen zich te verplaatsen, en zij kon voor hem zien. John veranderde zijn levensstijl, werd weer actief in de kerk, trouwde in de tempel en leidde dertien jaar lang een nieuw en gelukkig leven voor hij en zijn geliefde metgezellin overleden. Niemand was gelukkiger voor John gedurende die laatste jaren dan mijn vader, die mij had laten zien hoe je anderen dient zoals de Heiland dat gedaan zou hebben – met liefde, medeleven en respect. □

EN NADAT IK, NEPHI, VELE DAGEN IN
HET LAND OVERVLOED WAS GEWEEST,
KWAM DE STEM DES HEREN TOT MIJ
EN ZEIDE: STA OP EN BEKLIM DE BERG.
EN IK STOND OP EN BEKLOM DE BERG EN
RIEP DE HERE AAN. (1 NEPHI 17:7)

